

Susan Schwarz

MEZI DVĚMA PÁNY

Přeložil Hugo Bokvas

V Mléčné dráze na jaře roku 1289 nového galaktického letopočtu pokračuje invaze takzvaných Tolkandů. Do Galaxie vniklo přes 200 000 cizích lodí. Jejich posádky - Neezy, Gazkary, Alazary a Eloundary - nyní podporují ještě Chaerodové a Physandové.

S nějakým masivním odporem rozhádaných galaktických velmocí se nedá počítat. Snahy Atlana a jeho druhů o jednotný postup se nedostaly ani z dětských plenek.

Když děsivá vlna smrti na 52, tzv. líhňových, planetách zabije miliony a miliony lidí galaktických národů, ale i Tolkandy Galaktici zatají dech. Odpovědné

osobnosti si jsou jisty, že hrozba poroste, ale nikdo nemá konkrétní představu, jak.

O tom všem Perry Rhodan a Reginald Bull nemají ani zdání. Oba Pozemšťané zmizeli v Hřibu na Trokanu, přešli Most do Nekonečna a nyní jsou v galaxii Plantagoo. Putuje s nimi i Tašterman Fen-Qast který se dostává do nelehké situace MEZI DVA PÁNY....

Prolog.

Start HGOBANDENU se blížil. Loď

kostka se rozechvěla, bedny se chvěly

a kymácely, ale žádná nespadla. Tahavý pocit v žaludku zkušeným astronautům prozrazoval, že se to už blíží. Start!

„Sbohem, Tašterme,“ řekl jeden černý pasažér a s úšklebkem dodal: „A jsi nahrenej, Foremone!“

Jiný černý pasažér si zase v duchu říkal, jestli kdy ještě uvidí svého podivného pomocníka Taštermana Fen-Qasta nebo strážce z Galornu, který je pronásledoval.

HGOBANDEN se vznesl, a když proletěl kolem slunce, vrhl stín na bahenní svět Taš-Term. Brzy opustil atmosféru planety. Nikdo z posádky netušil, že s sebou vezou několik nezvaných hostů...

1.

HGOBANDEN, (9. března 1289 NGZ).

HGOBANDEN byla kostkovitá kosmická loď Taštermanů a jako většina jejich lodí už několik tisíc let stará. Plášť měla už mnohokrát spravovaný, ale všechny opravy byly provedeny bez výjimky tak odborně, že se o její bezpečnosti nedalo pochybovat. Délka hrany činila 330 metrů, z toho 100 metrů v_ dolní části připadalo na skladovací prostory, 110 metrů ve střední Části na reaktorový sektor a ve zbývajících 1 20 metrech se žilo a řídilo.

HGOBANDEN měl na vnějším plášti 34 impulzních pohonů, které umožňovaly tranziční skoky až do 800 světelných let. Posádka sestávala zpravidla z 220 Taštermanů a jednoho křehkého božstva jako velitele.

Tentokrát však bylo Taštermana jen sto padesát plus jeden nováček plus 14 černých pasažérů. . .

Fen-Qast byl se sebou náramně spokojen. Už když dospíval, byl tak důvtipný a chytrý chlapík, že nikdy nemusel nést odpovědnost.

Tím si nastrojil množství kašphecku, onoho omezeného a nereprodukovatelného, rozhodovacího hormonu, který rozhodoval o délce života. Byl to nejvyšší cíl každého Taštermana: zbavit se veškerého rozhodování a tím dlouho, dlouho žít. Chudáci, na které zbyla odpovědnost a museli dělat kariéru!

V poslední době však měl smůlu: nešťastnou náhodou ztratil kontakt se svým Tašem, tedy skupinou, a musel se sám rozhodovat, aby vůbec přežil. Tím spotřeboval nečekané množství kašphecku. Ale umínil si, že už nikdy nedopustí, aby se dostal do tak nepříjemné situace.

Potkalo ho však přece jen štěstí, když narazil na ty cizince, Perryho Rhodana a Reginalda Bulla, kteří mu nejen rozkazovali, ale dokonce mu nabídli, aby jim sloužil i nadále a to na palubě HGOBANDENU. Samozřejmě nikdo nesměl vědět, že v kostce nejsou jen Taštermani, ale i dvanáct Centrifalů a dva Pozemšťani.

HGOBANDEN s nákladem hormonu kašphee měl namířeno do Pentrického mračna (které bylo pro normální provoz uzavřeno) na Helter Baaken. Co tajemní Galorňané budou dělat s lehce syntetizovatelnou látkou, to Taštermani nevěděli, ostatně je to ani nezajímalo. Už od nepaměti sledovali daný cíl a blažilo je, že nemusí přemýšlet o vývoji, budoucnosti a zásobování a spotřebovávat zbytečně kašpheck. O to se starali Gaforňané, ať už je to kdokoli.

Znali pouze jejich představitele či zástupce, takzvaná křehká božstva s podivnými plachtovitými ušisky a velice citlivým tělem. Dělalí velitele kostek, odnímalí Taštermanům odpovědnost a tím, jak jsme si už řekli, je chránili před stárnutím. Velitel HGOBANDENU se jmenoval Ogondor.

Fen-Qast vždycky uměl získat informace a vyhodnotit je tak, aby z toho jeho druzi měli výhodu. Taštermani byli v ustavičném rozhodovacím boji a sice toho druhu, že ten nejvyšší se ustavičně snažil klesnout v hierarchii dolů

a dát ostatním přednost.

Tyto spory se vedly pomocí biologických mediátorů, které se vytvářely ve žlázách zvaných jemmgény.

Jemmgény produkovaly i hormon kašphee, který se podobal kašphecku a sbíral se do speciálních nádob, které se pak dopravovaly Galorňanům. Kašphee neměl pro Fen-Qasta a ostatní Taštermany žádný patrný význam, protože nedokázal zastavit proces stárnutí.

Novému Taštermanovi bylo jasné, že jako nováček na palubě má před sebou nějaké to rozhodnutí. Ostatní se hned pokusí posunout ho na žebříčku kariéry vzhůru. Nechránil ho zde jeho tas, ale byl dostatečně sebevědomý a pevně věřil, že uspěje.

Na návrh Perryho Rhodana se nechal naverbovat do posádky. Tím poslouží svým „pánům“, protože potřebují potravu a přitom na ně nikdo nesrní přijít.

Fen-Qast se takto mohl velice pohodlně vyhnout rozhodováním a žít si šťastným životem otroka.

Dát se nalít nebyl problém, Fen-Qast to dobře věděl. Na palubě takové lodě se nikdy nedostávalo posádky, protože většina Taštermanů, kteří odletěli tímto způsobem ze své vlasti, si našla svoji příležitost být na někom absolutně závislý a na Taš-Term se už nevrátila.

V galaxii Plantagoo byli jako pracovní či otrocká síla velice oblíbeni pro svou inteligenci, pili, naprostý nedostatek ctižádostivosti a loajalitu, dokud se o ne někdo staral a oni se nemuseli rozhodovat.

A tak Fen-Qast směle vletěl kluzákem do lodi a u východu z hangáru ho zadržel jiný Tašterman jménem Gerš-Ner.

„Nutmě tě potřebujeme,“ řekl mu místo pozdravu.

To Fen-Qast slyšel rád.

„Chtěl jsem se zrovna přihlásit...“ začal, ale dál se nedostal, protože Gerš-Ner prohlásil:

„Při poslední cestě jsme to brali přes soustavu Sci-Šouk a čtvrtina posádky tam zůstala.“

„Slyšel jsem, že je to možné.“

„Jasně že je to možné, ostatně z toho důvodu se dáváme všichni najmout!“ zavrčel mrzutě Gerš-Ner. „Ale nesmíš si zase myslet, že tohle může dělat každý. Všichni Taštermani, které jsme propustili ze služby, splnili podmínky smlouvy.“

„A to znamená co?“

„To znamená, že každý z nás absolvoval deset letů. A to je taky podmínka, abychom tě vzali. Musíš si uvědomit, že nejdřív odlítáš deset letů, teprve pak tě pustíme z paluby. A nemysli si, že nám nějak zdrhneš cestou! Nikde nestavíme a Helter Baaken má velice přísné strážní předpisy. To by se ti mohlo velice nevyplatit, kdyby ses pokoušel zdechnout. Chceš přece žít dlouho, ne? Když tyhle podmínky přijmeš, patříš mezi nás.“

Fen-Qast se nemusel dlouho rozhodovat a marnit kašpheck, ostatně poslouchal rozkaz svého pána. Kdyby po něm Gerš-Ner požadoval dvacet letů, i tak by souhlasil. Byl si jist, že Perry Rhodan už přijde na to, jak si ho vzít s sebou jako sluhu.

„Jsem pro,“ prohlásil.

„Tak fajn,“ odvětil Gerš-Ner.

Fen-Qasta nijak nezajímalo, jestli technicky na práci stačí. Neměl sice žádné vzdělání, ale spoléhal se na svou přízrůbivost a vnímavost. A navíc ho ještě vyškolí, jak ho ujišťoval Gerš-Ner, a teprve pak mu přidělí práci.

„Nepostihnou mě pak nekonečná rozhodování!“ strchoval se.

„Ani jedno,“ uklidnil ho Gerš-Ner. „Naše křehké božstvo velitel Ogondor o všem, co se týká lodě a letu, rozhoduje sám. Po tobě se chce jen to, abys odvedl dobrou práci, jak se na Taštermana sluší a patří.“

O to se Fen-Qast nebál.

Fen-Qast v nejmenším netušil, jak vypadá interiér lodi, a tak ho čekalo překvapení.

Překvapení, jaké však mohl očekávat. Vždyť posádka sestávala jedině z Taštermanů, když se nepočítalo křehké božstvo. Ve sterilních a holých prostorech skladovacího sektoru si nemohl udělat tu správnou představu.

Nyní se ukázalo, že horní třetina lodi, v níž posádka pracovala a bydlela, věrně kopíruje Tašterské bažiny.

Zemi pokrývalo bahno, po stěnách se plazily mechy, Taštermani se nepohybovali po schodech nebo Šachtami, ale po větvích a popínavých rostlinách. Lodí se táhly jen čtyři antigravitační šachty o průměru deseti metrů.

Technika byla patrná a všudypřítomná, ale účinně zintegrována do této krajiny.

Fen-Qast jen žasl, zatímco ho Gerš-Ner všude vodil a vysvětloval mu, čemu který sektor slouží. Věděl, že se tady bude cítit dobře. Takřikajíc si vzal vlast s sebou i když by neměl problém s životem na nějakém naprosto cizím, třeba i suchém a skrovném světě, jen když bude někomu sloužit. Ale takto se služba na lodi Taštermanům usnadňovala. Ono deset letů je hodně.

Nakonec zaznamenal chvění a rachot.

Let do Pentrického mračna měl trvat čtrnáct dní, bylo to přes 10 000 světelných let do centra galaxie.

HOGOBANDEN odstartoval a vzal Fen-Qasta s sebou, na první z deseti letů, z nichž ten desátý ho navždy odnese z domovské planety. Ale když bude mít štěstí, postačí mu jediný let.

Tak trochu se divil, že 10 000 světelných let urazí za pouhých čtrnáct dnů. Neměl sice kloudnou představu o takové vzdálenosti, ale 10 000 světelných let je určitě hodně.

Brzy pocítil strašlivou bolest, jako by ho někdo chtěl natrhat na tisíce kousků, a ztratil vědomí.

2.

Zácvik.

Fen-Qast nemohl přirozeně tušit, co je to tranziční skok že způsobuje podstatné zkrácení doby letu, ale i bolesti pro toho, kdo není na takový manévr připraven.

Gerš-Ner nepovažoval za nutné, aby ho na něco takového upozorňoval, tuhle bolestnou zkušenost si musí každý prožít. A zvyká se na ni jen pomalu, to věděl každý zkušený kosmoplavec.

Když se Fen-Qast na své ubikaci zase probral, chtěl se okamžitě vydat za oběma Pozemšťany a Centrifaily.

Hluboko do nitra lodi, do skladového sektoru.

Tašterman věděl, že má nejvyšší čas. Jeho pánové na tom nebyli nejlépe už ve chvíli, kdy se vkradli na loď.

Navíc dostal za úkol, aby jim co nejdříve sehnal nějaké jídlo.

Plnění povinností patřilo k silným stránkám Tašternanů, protože když nesloužili dobře, mohli ztratit svou závislost...

Ale tak snadné to pro nováčka zase nebylo. Ukázal se Gerš-Ner a sdělil mu, že se začne makat.

Fen-Qast se musel podrobit školení v hypnóze, čímž ho zasvětili do techniky HOGOBANDENU. Odvedli ho do školící místnosti, která byla zařízena naprosto střízlivě, bez bahna a bahenních rostlin. Bylo tu jen prosté lůžko.

Fen-Qast si musel lehnout, potom mu dali na hlavu nějakou síťku. Gerš-Ner mu vysvětlil, že musí absolvovat šest takových školení, dvě denně.

„Ale já...“ zkusil to plaše Fen-Qast, ale dál se nedostal. Uvedli ho do umělého, hlubokého spánku, aby v něm nabral potřebné informace.

Když měl první školení za sebou, cítil se dost utahaný. Mozek měl pozoruhodně plný, náhle chápal věci, o kterých předtím ani neslyšel. Loď teď viděl úplně jinak, hlavně technika mu připadala mnohem jasnější, dokonce už částečně věděl, k čemu který stroj slouží.

„Jako bych se znovu narodil,“ žasl.

„Tak se to děje nám všem,“ přikývl Gerš-Ner. „Jen počkej, až se toho naučíš ještě víc. A až školení skončí, tak...“

„Tak?“ zeptal se Fen-Qast napjatě.

„Tak ti všechno přijde naprosto normální,“ odvětil Gerš-Ner suše. „Na ten nový stav si zvykneš rychle. Brzy si ani nevzpomeneš, jak jsi byl ještě nedávno hloupej.“

Po hypnoškolení měl Fen-Qast pár hodin volna, aby se trochu zotavil.

Chtěl ten čas využít, aby se konečně podíval za svými pány. Gerš-Nera se na

cestu do skladového sektoru zeptat nemohl, to by vzbudil podezření. Měl jakous takous představu a spoléhal se na svůj orientační smysl. Ještě si pamatoval, jak Pozemšťany a Centrifaily do lodi propašoval a kudy vletěl kluzákem do hangáru.

Chvilí přemýšlel, kudy by se měl dát a v jakém vztahu je tento sektor ke skladu. Když dopřemýšlel, byl si jist, že vyznat se na lodi nemůže být až tak těžké.

A navíc má za sebou první školení. Takže se už něco naučil a měl by se tady vyznat. Někaké technické vzdělání na hledání cesty nepotřebuje.

Sjížděl antigravitační šachtou hlouběji a hlouběji do nitra lodi. Jednotlivé sektory, které míjel, byly dobře značeny, všechno bylo plně funkční, přesně jak to říkal Gerš-Ner. Takže Taštermani nebyli nuceni k ustavičnému rozhodování. Jinak by přece spotřebovávali kašpdech a Galorňané by tak přicházeli o cenné pracovní síly, a především o producenty kašphee.

Když známé bažiny vystřídaly strohé prostory, Fen-Qast věděl, že je na správné cestě. Novopečený kosmoplavec byl na sebe náramně pyšný. Během několika hodin se musel přizpůsobit naprosto cizímu prostředí, které jej obklopovalo jako celičský svět, spoustu se toho naučil a nové poznatky dokázal použít.

A to absolvoval zatím jen jedno jediné školení! Co všechno bude vědět, až bude mít za sebou všechny!

Chce to jen opatrnost a nebýt příliš šikovný, aby ho ještě nakonec nepovýšili. Musí sice podávat dobrý pracovní výkon, ale nesmí se starat a zajímat o nic navíc.

Nakrátko ho přepadl stesk. V tasí se cítil tak dobře, nikdy se nemusel rozhodovat a vždycky byl až úplně dole.

Jistotu a bezpečí Taše však už nikdy nepozná. Ztráta tase znamenala i ztrátu ochrany v kolektivu.

Osamocený Tašterman nikdy nežil dlouho. Musel sám převzít veškeré úlohy tase a ustavičně se rozhodovat, aby vůbec přežil. Jenže tím rychle spotřebovával kašpdech, což zase vedlo k předčasné smrti.

Posádka HOGOBANDENU svým způsobem představovala tas, v němž měl každý přidělený nějaký úkol. Tento kolektiv však nebyl tak sehraný, protože zde bylo množství osob, které si dávaly pozor na to, aby nepřevzaly příliš odpovědnosti. Menší narušení zvnějšku mohlo tuto citlivou strukturu zničit a vyvolat bitvu o rozhodování. S tím nechtěl mít Fen-Qast v žádném případě nic společného, zvláště když se uvázal na deset cest. To už je lepší starat se o ty cizince, kteří vypadají na velice ochotné rozhodovače. S nimi se, nikdy nebude muset rozhodovat a při troše štěstí se dostane z lodi mnohem dříve.

Pochopitelně si nedělal iluze, že bude s Perrym Rhodanem a Reginaldem Bullem až do konce svých dnů. Ale jakmile se dostanou do centra Píantaga, může je požádat o protislužbu: aby ho vysadili někde, kde potřebují

otroky.

Tím by už v mládí dosáhl nejvyššího cíle všech Taštermanů, a to s minimální spotřebou kašphecku... Čeká ho dlouhý, předlouhý život!

Ze samé radosti málem propásl chvíli, kdy měl vyskočit. Ale ještě včas si všiml symbolu skladového sektoru a opustil Šachtu. Dostal se do spodní třetiny lodě a našel do té části, v níž nebyly stroje, ale zboží. Orientační smysl ho tedy nezklamal.

Bylo mu samozřejmě jasné, že na lodi je hangárů víc, ale zatím nehrozilo nebezpečí, že by se musel rozhodovat. Vzpomínal, jak probíhalo nakládání, porovnal vzpomínku se svou současnou pozicí a vydal se chodbou, která podle něj musela vést k pláši.

Byl to naprosto jednoduché, jednodušší, než si představoval. Ještě chvíli a už dostane další rozkazy.

Párkrát zabočit, tady a tady, teď do téhle chodby...

...a pak mu došlo, že zabloudil.

Nedokázal si vysvětlit, jak si to uvědomil. Byl to spíš jakýsi pocit, že v těchto chodbách ještě nikdy nebyl. A neměl zdání, kudy se dát dál.

Že by to bylo tím, že tolik přemýšlel a nedával pozor na cestu? To už teď bylo jedno. Stál na chodbě, která vypadala úplně stejně jako stovky jiných chodeb, a naprosto ztratil orientaci.

Pak si uvědomil, co ho zneklidňuje. Nenašel jediný vchod do přechodové komory. Boxy byly pod tímto sektorem a přímo se do nich nedalo dostat. Představoval si to prostě příliš jednoduše, že si jen tak vejde do skladovacího sektoru a najde ten správný box. Ale loď nevypadala tak jednoduše, jak si naivní Tašterman myslel.

Pochopil, že nemá smysl bezcílně pobíhat sem a tam, natož spotřebovávat kašpheck. K informacím se musí dostat jinak.

Nutil se ke klidu. Zpáteční cesta bude snazší, protože může jít po svých stopách. Snažil se sice, aby za sebou zanechal co nejméně pachu, ale charakteristický „otisk“ jeho libovolně tvarovatelných přísavek na čtyřech koncích otočného kříže byl nevyhnutelný i na hladké, suché zemi. Stačí jen trochu namáhat své smysly, vrátit se po vlastní stopě a odpočinout si před dalším pokusem.

Pouze doufal, že si zatím nevšiml jeho nepřítomnosti, těžko by vysvětloval, kam šel a proč.

Vrátil se do známého bažinatého prostředí a hned se vydal ke své ubikaci. Vzrušení prvního dne, školení a bloudění v obrovské lodi ho unavily. Chvilí si odpočine a pak se u Gerš-Nera nahlásí k druhému školení.

Moudře udělal. Naprosto nepřipraven byl toho dne už podruhé vystaven oné známé bolesti, jak by ho někdo trhal, a opět omdlel. Ze mdlob se nepřebral, ale naprosto vyčerpaný přešel do hlubokého spánku.

3.

Skladovací sektor, - Perry Rhodan.

Už ne, pomyslel jsem si. To je skoro jako za starých dobrých časů.

Nesnáším tuhle bolest, dříve jsem ji vždycky nenáviděl, ale ne tolik jako nyní. Vnitřnosti se mi křečovitě stahují, vytvářejí žluč, která mi hořce stoupá do krku. Pevně svírám rty. Ne, nechci zvracet! Jícen mě pálí a rád bych se napil, jenom doušek vody, abych tu vzpouru ve vnitřnostech ztlumil a ztlumil to hořké pálení.

Normálně by mě to tak nesebralo, tranziční skoky znám ještě z počátků našich kosmických letů a měl jsem v poslední době několikrát toto pochybné potěšení. Ale jsem slabý, dny bez jídla a pití, to se nedá jen tak pominout.

Maže být hůř, řekl jsem si.

Nevím, co by mohlo být horší než žízeň. Není to tak dávno, co jsme se chytli s Atlanem, když jsme na poušti málem zemřeli žízní...

Dneska se mi na to myslet nechce. Jen si nadávám, že jsem se znovu a za tak krátkou dobu dostal do takové strašné situace.

Zaslechl jsem tiché, dávivé zvuky. Chudák Bully, je na tom ještě hůř! Anebo se nedokáže tak dobře přetvařovat. Dřepí na

bobku a dává si. Z čela mu na zem skapává pot. Ale v žaludku už nemá nic, co by vyhodil. Divím se, kde jeho tělo ještě bere vodu na pot. Zřejmě z oněch zbývajících, nevypařených procent vody, z nichž se skládá naše tělo...

Ne, tohle je blbej humor. Tak hluboko bych klesat neměl, ani tvář v tvář blížící se smrti, která vykukuje zpoza beden s kašphee a dělá na mě ksichty. Víc nevylézá, to si ještě nedovoluje, ale je blízko, každopádně je blízko...

„Jak je ti?“ zeptal jsem se ho tiše.

„Je to na hovno,“ odpověděl. Patrně i on už přišel o humor. „Mám toho plnou držku,“ pokračoval zrzavec. „Víš, sem tam nějaký to dobrodružství, to беру. Ale tohle už je trošku moc, ne?“

„Takže zralý do důchodu?“

Zvedl hlavu a z modrých očí na mě vyšlehl blesk. „Z tvých fórů se ještě nikdy nikdo nerozsypal, tak proč se o ně pokoušíš?“

„To víš, jen cvik dělá mistra.“

„A taky vzdělání a zkušenost. Víš ty například, co musí dobrý komik umět?“

„Napjatě poslouchám.“

„Vědět, kdy má odejít.“

Je to starý a slabý vtip, ale i tak jsem se usmál. Bolelo to, když jsem roztáhl rty, tiše jsem zaklel. Sáhl jsem si konečky prstů na suché rty a nahmatat trochu krve. Rezáte a nepříjemné. Voda by byla lepší.

„Byl bys největší komik ze všech, kdybys vůbec nevystupoval,“ dodal Bully jedovatě a pracně přešel z bobku do sedu. „To nás ještě čekaj věci,“ vzdychl si.

Otřel si hřbetem ruky pot z čela. Starý přítel vypadal děsivě vyzáblý, bledý, měl propadlé líce. Radši ani nevědět, jak na něj působím já.

„Jako strašidlo,“ zabručel, jako by mi četl myšlenky.

„Podívej, kamaráde, co bychom za to dříve dali, kdybychom mohli prožít takové dobrodružství!“ pokoušel jsem se ho povzbudit.

„Dřív bysme za to dali všechno a kvůli tomu Šlápli do každého, víš Čeho, co by se nám připletlo do cesty. To bylo;“ vrčel. „Ale nemyslíš si, že jsme na takový randy už trochu staří?“

„Kdyby tomu tak skutečně bylo, tak proč jsme letěli ke Hřibu a vůbec do něj lezli?“

„Že ti někdo před pár desítkama let řekl, že musíš vstoupit na Most do nekonečna?“

„Protože si nedáš pokoj.“

„A ty taky ne!“

„Víš, na co zrovna myslím?“ přerušil jsem špičkování.

„Rci, než prasknu napětím.“ Prudce zvedl hlavu. „Pokud nemyslíš na vodu.“

„Myslím na obyčejnou žvýkačku.“

„To je fakt, ta zahání blbej pocit v hubě,“ řekl. „To by byl možná dobrej vtip...“ Zašklebil se a přitiskl si ruku na žaludek. „To vážně v těch všech kapsách nemáš nic?“

„Nic,“ odpověděl jsem s lítostí.

Kapsy mám prázdné jako žaludek. Pouze mozek mám plný, plný myšlenek na vodu...

Člověk si zvykne skoro na všechno, řeknete si. Jenže skoro. Na žízeň ne.

Hlad bychom ještě nějak snesli, i Bully si v tom vedl dobře, přece jen má větší rezervy než já. Ale takhle naprosto bez tekutin...

To cítíte, jak ve vás všechno pomalu vysychá a odumírá, smysly se postupně otupují, začíná to u prstů u nohou a na rukou. Jazyk vám napuchne, rty pukají a v krku vás bolí po tolika polykáních nasucho.

Kdybychom měli jen trochu víc času

a mohli si opatřit nějaké zásoby, než jsme vlezli do HOGOBANDENU. Kdyby se tak v těch bednách nacházelo něco jiného než kašphee, který je pro nás k ničemu!

Museli jsme však jednat rychle, protože jsme měli Foremona v patách a zbývala nám jen nepříjemná volba mezi smrtí zastřelením nebo smrtí žízni.

Fen-Qast, ten podivný obyvatel Taštermu, nám před odletem slíbil, že se o nás postará.

Nevěděl jsem, kolik času od té doby uplynulo. Neměl jsem hodinky a Bully také ne.

Zatím jsem si ještě pořádně nezvykl na to, abych se bavil s práchnivějícím kmenem. Ale momentálně by mi nebylo nic milejšího.

Že by se na nás Fen-Qast vykašlal? Anebo se nenalodil a zůstal na Taš-Termu?

Taštermani jsou skutečně podivní tvorové. Vysocí jsou stěží metr a připomínají trouchnivějící špalek dřeva, protože mají takovou popraskanou, korovitou, hnědě a šedě mramorovanou kůži. Ale v tom špalku se skrývají velice citlivé smyslové a hlasové orgány.

Fen-Qast se dokáže bez problémů bavit současně se mnou, s Reginaldem Bullem a A-Califormem, navíc ještě pozoruje všechno kolem sebe. Tělo mu stojí na osově symetrických končetinách ze dvou křížících se hlavních svalů, které zase podpírá skelet z desítek malých článků. Na čtyřech koncích kříže má libovolně tvarovatelné přísavky, s nimiž dokážou udržet rovnováhu i při tom nejprudším zemětřesení. A Čtyři extrémně pohyblivé, skoro půldruhého metru dlouhé paže vysunuje z těla jen v případě potřeby.

Tento národ patří k těm nejpodivnějším bytostem, s jakými jsem se kdy setkal. Je to i jejich procesem stárnutí, jenž

je řízen rozhodovacím hormonem kašphechem a mediátory produkoványi jemmgenovými žlázami.

Oněm tajuplným Galorňanům, z nichž jsme zatím viděli jen jednoho umírajícího, a k tomu ještě z dálky, musí na tom hormonu kašphee náramně záležet, protože za něj poskytují Taštermanům bezstarostný život, dávají jim k dispozici své lodě, hlavně pro transport beden s hormonem. Taštermani za to však nikomu nesmí prozradit polohu Taš-Termu.

Tohle tajemství a souvislosti podivných dějů v Plantagu objevíme jen tehdy, když se s Galorňany setkáme osobně proto jsme taky na HOGOBANDENU.

Nehledě na to, je to naše jediná Šance, jak se kdy vrátit domů...

Reginald Bull.

„Říkám si, jestli tomu Fen-Qastovi mužem věřit," řekl jsem, když Perry už nějakou dobu mlčel. Jaksi se zahloubal a zneklidňovalo mě to. Nelíbil se mi jeho výraz. Po naší krátké slovní potyčce se opět dostal do té podivné nálady, jaká ho drží už jistý Čas.

Bohužel nemáme hodinky. My toho vlastně vůbec moc nemáme, až na zablácený a tenkej oděv: kalhoty, bundu, boty, všechno to ladí v bezový. Jsme tady už dost dlouho na to, aby nám znecitlivěl čich. Rozhodně nevoníme.

Tenhle box má našťástí dost koutků pro takový ty chvíle, kdy Člověk dává přednost samotě.

A-Caliform a jeho jedenáct Centrifalů se drží většinou stranou od nás. Snášej tohle mučení podstatně líp než my, ale i jim už dává zabrat. Nemít buněčný aktivátory, tak jsme už dávno pod drnem. Centrifalové hodně spí, aby šetřili síly.

Vzdáleně jsou humanoidní, ale jen tvarem těla. Jsou lysí až na pár světlehnědejších zbytků ochlupení na zádech. Bílou pleť mají puchýřnatou a tuhou jako hroší. Nosí přiléhavě černý oděv, připomínaj nám anděly smrti, kteří přišli o křídla. Máj dvě páteře a místo očí Černou lištu.

Podivný jsou jejich končetiny. Levá noha je podstatně větší než pravá, levá ruka připomíná uzavíratelnou lopatu, která když se zavře, vypadá jako konzerva. Pravá ruka má zato sedm silnějších prstů s nebezpečněma nehtama, ostřejma jako břitvy.

O svou přirozenou agresivitu přišli před nedávným a dost krutě, na Triegeeru, po bitvě s Krooghy. Najednou se ukázaly galornské lodě a shiftingem zlikvidovaly centrifalskou agresivitu — čímž jim zároveň snížili průměrnou délku života. Poněkud krutě způsob jak udržet mír. Oni podivní pánové Plantaga mi nejsou zrovna sympatičtí.

Jednou jsme jednoho Galorňana viděli, byla to humanoidní bytost s modrou pletí, ale nedostali jsme se k němu dost blízko umíral.

Všechno, co je v této galaxii důležité, řídí Galorňané. Proto jsme se vkradli na HGOB ANDEN. Bohužel jsme se už nestačili zásobit, protože jsme už zase měli toho Foremona v patách.

Kdybych řekl, že naše situace je zoufalá, pak bych byl ještě moc velké optimista. Jestli se ten Fen-Qast někdy neukáže s něčím k pití a k jídlu, tak nám nepomůžou ani aktivátory. Perry sice vydrží o něco dýl než já, ale nerad bych ho nechal samotného.

O sobě si nedělám iluze. Mám slabší konstituci než on. Pochopitelně to ví i on, a proto se snažíme udržet jeden druhého v náladě.

Perrymu to jde však stále hůř. Nevím, nad čím to dumá, vypadá, jako by byl někde jinde. Ví však, že na něj nesmím mluvit, v takový náladě ne. Odpověděl by mi jen vyhýbavě.

„Tak co?" oslovil jsem ho přece jen. „Myslíš, že tomu Fen-Qastovi mužem věřit?"

„Těžko říct," odpověděl. „Fen-Qast nás považuje za pány, protože mu dáváme rozkazy a zbavujeme ho rozhodování. Když nám pomůže, pak ne ze sympatií nebo z loajality. Bude nás tak dlouho podporovat, dokud mu budeme moci zaručit, že nebude mít prakticky žádnou spotřebu toho hormonu. V tom případě bych ti odpověděl kladně."

„Ale je taky možný, že mu spotřeba hormonu kvůli nám stoupla, protože neví, kdy nebo jak se k nám dostane," uvažoval jsem dál. „Správně," souhlasil. Letmo jsem se podíval na A-Califorma. Náčelník klanu tam ležel apaticky, ale byl jsem si jistý, že naší rozmluvě bedlivě naslouchal když tak jako tak nemá nic jiného na práci. Do hovoru se ale nikdy nemíchá.

I s ním a jeho lidmi nás spojuje jen takovej sňatek z rozumu. Jsme v Plantagu naprosto cizí. Nikdo se nám nepodobá, ani vzhledem, ani chováním. Přesto se však dokážeme dorozumět a když nepočítám Foremona, tak jsme se nesetkali s žádnou agresivní reakcí. Ani takový reakce neprovokujem.

Možná je na nás vidět, že jsme trosečníci, a proto nás neberou příliš vážně.

Začínám nějak moc přemejšlet! napadlo mě. Jenže ono se tady vážně nedá nic jiného dělat. A myslet ustavičně na vodu a jídlo, taky není to pravý ořechový.

„Proto bychom měli učinit tato opatření...", spustil jsem, a když jsem spatřil Perryho bolestný výraz, hned jsem zmlkl.

„Nezačínej s tím, prosím! Opatření! Takové slovo!" zaúpěl. „A co ti na něm vadí?" divil jsem se. „Nesnáším je. Je to neslovo a bohužel nikdy nevyšlo z módy. Zvláště v politice."

„Nechápu."

„Jasně že ne. S tvým jazykovým citem!"

„Ale na nadávky jsem kanón," bránil jsem se.

Zaculil se. „V nadávkách jsi machr, to jo."

I já se zaculil. „Pak nesmím říkat ani bezpečnostní opatření?"

Perry se zatvářil naprosto zděšeně. „To je ještě horší!"

„Fajn," potěšilo mě to. „Prima."

Najednou se na mě díval s rostoucím podezřením, ocelově šedé oči se mu blýskaly.

Potom se hlasitě rozesmál jako veselý mladý muž a já se k němu přidal.

Aspoň nálada je zachráněná. Dobrá nálada je momentálně to jediné, co nám zbylo a čeho bychom se měli bezpodmínečně držet. I když se toho nenajíme...

Nemáme hodinky, nemáme vysílačky, antigravy, prostě nic. Kolik času už uběhlo? Ani zdání. Je tak březen, odhaduju.

Dál trčíme ve slabě osvětleném nákladovém sektoru, kde se jakoby nekonečně vrství plný a prázdný skladovací boxy.

„Perry, já už zkrátka nemám chuť tady jen tak čumět," řekl jsem po delší chvíli ticha.

„A co nám zbývá?" odpověděl. „Jsme na lodi. Moc možností nemáme."

„Ale někde něco k jídlu, a hlavně k pití bejt musí," nedal jsem se. „Vážně, Perry, já už nedokážu myslet na nic jinýho. Divím se, že ještě dokážu mluvit. Už toho mám plný zuby jen tak tady dřepět a čekat na Fen-Qasta a lekat Žizní. Třeba už nepřijde."

Přikývl. „Uvažoval jsem i o tom. Dám se na cestu. Třeba je A-Caliform ještě dost fit, aby..."

„Moment," přerušil jsem ho. „Jestli se pletu, tak mě oprav, ale nezapomněl jsi na někoho?"

Zatvářil se jako neviníčko. „A na koho?"

„Třeba na mne."

„Ne," pravil vážně.

Tak vážně, až jsem zavřel ústa, abych nespotřeboval příliš tak vzácných slin.

„Uvažuj," pokračoval. „Když budeš sám k sobě upřímný, uznáš to. Já to nemyslím zle. Ale nechci tě předčasně ztratit, chápeš?"

Rád bych byl tvrdohlavej, stál bych na tom a řekl mu, že jsem dospělý chlap, kterej přesně ví, co si může a nemůže dovolit. A protože jsem dospělý, tak ustupuj u.

Perry se usmál, ale neřekl nic.

Známe se tak dlouho, že nepotřebujeme moc slov. Stejně je zvláštní, že jsme přátelé. Jsme každý tak jinej. Ale v něčem se asi shodujeme. Ví, že se na něj můžu vždycky spolehnout, a totéž ví on o mně.

„Lituješ něčeho?" zeptal jsem se. Ani nevím, co mě to napadlo. Možná takový ty řeči před koncem...

Znovu se usmál. „Ničeho," odpověděl klidně.

Jasně, každý z nás někdy něčeho lituje. Ale momentálně tu nebylo nic, co by stálo za zmínku.

„Já taky ne," řekl jsem.

Jako by se uzavřel kruh. Zvláštní. V hlavě bych měl mít tolik myšlenek, ale právě teď je prázdná.

Vzadu v koutě proti Centrifalům sedí nepříjemně bledej, vyzáblej chlapík v Černém hábitu a s kosou v ruce.

Šklebí se. Zatímco tady budu čekat na Perryho, postarám se, aby ho ten Škleb přesel.

Aspoň se necítím jako tygr v kleci. Pěkně vyžízňej zajatej tygr, kterému amputovali jednu tlapu.

Perry Rhodan.

Bully se zachoval velice rozumně, ale v podstatě jsem od něj nic jiného nečekal. Na nikoho se nemůžu spolehnout tak jako na něj. Asi je to tím, že se známe tak dlouho.

Jak jsem předpokládal, pouze A-Caliform byl s to jít se mnou. Ostatní Centrifalové jsou na tom podobně jako můj přítel.

Dva stačí. Já už prostě tady nemůžu jen tak sedět a cítím, že mám v sobě ještě dost energie.

Stejně tak A-Caliform. Myslím, že mi bude co platný.

Není mi dvakrát nejlip při pomýšlení, že Bullyho a ostatní tady necháme. Ale jinak jim pomoci nemůžeme.

Nečinné čekání je nám vážně k ničemu.

Konstatoval jsem, že nejvíce se člověk může spolehnout sám na sebe.

Náčelník klanu a já neztrácíme Čas. Každá vteřina nám ubírá síly. Nemusíme nic balit, protože nic nemáme.

Nuže, vzhůru na cestu!

4.

Výpad,

Perry Rhodan.

Ono se to snáze řekne, než udělá. Box má východ jen na jednu stranu. Nevím, proč je to zařízené takhle. Jak se tady dole Taštermani pohybují? Možná vůbec ne. Možná ty boxy jen nakládají a vykládají a během letu sem ani nezajdou.

Ostatně proč taky? Kašphee pro ně nemá cenu, protože si je produkují sami a nejsou tu cestující.

A na Černé pasažéry se nemyslí.

Trčíme tedy na jakési plosině, u níž se zapomnělo na východy. Ledaže máte něco jako antigrav.

A-Caliform jde opatrně po okraji otevřené strany a pečlivě pozoruje různé kabely, vedení a potrubí, které se táhnou po stěně šachty. Podíval se na mě černou lištou.

Úzký bezvýrazný obličej má hranatý a plochý, čelo dvakrát vyšší než lidské a místo nosních dírek jen dvoucentimetrovou škvíru. Věčně otevřená ústa beze rtů se otvírají ve spodní části brady a ještě teď mě občas irituje, když slyším nějakého Centrifaaala mluvit, ale nevidím v takřka lidském obličejí ústa.

A-Caliform je se svým metrem osmdesát na Centrifaaala mimořádně vysoký a působí dost vyzábale, což může být pro případného provokatéra smrtelný omyl. Navíc má nezvykle světlešedé oblečení, čímž je nejen mezi svými druhy „bílou vránou“, ale jasně to ukazuje, zeje prostě jiný.

Náčelník klanu je vysoce inteligentní, cílevědomý a důsledně prosazuje svou vůli. Kdyby neviděl nějakou výhodu .v torn, že půjde s námi, měli bychom na krku vážný problém.

„Tohle je jediná cesta,“ ukázal na potrubí.

„Ano,“ souhlasil jsem nepřiliš nadšeně.

Šachta je jen pár metrů od našeho boxu, a když Špatně nahmátnu, dokážu si vypočítat, jak dlouho mi potrvá, než se tam dole roztřískám. Ale potom si už nemusím dělat starosti kvůli nějaké vodě.

„Radši toho nech, Pěny!“ křikl na mě Reginald Bull. „Na to spotřebuješ příliš energie. Pak to nezvládneš nahoru.“

„To půjde,“ uklidňoval jsem ho. „Vždycky jsem byl dobrý sportovec, pamatuješ?“

„Ale to bylo před pár tisíci lety.“

„Na rozdíl od tebe, tlouštíku, dodnes trénuji.“ Měl bych si dávat pozor a moc ho neprovokovat, nebo se k nám ještě přidá.

„Beze mě máš strach, co?“ zasmál se.

Je to tedy vážnější, než jsem si myslel. Už podruhé se dobrovolně vzdává. To mě povzbudilo ještě víc.

„Radši buď tady, to kdyby přšlo mléko a strdí.“

„Zkusím to jako první,“ řekl A-Caliform.

Odhaduji ho. Nahé nohy nemají prsty levá ruka se na chápání moc nehodí.

Ale než jsem stačil něco říct, už se rozběhl a odrazil. Zasekl děsivé spáry do kovové zdi a levici sevřel kolem spojky roury. Ty nohy bez prstů, ale s klouby, se ovinuly kolem kabelu. Zachytil se, drží se a pomalu, vyzývavě ke mně otáčí hlavu.

Teď už mi nezbyvá nic jiného. Ne, že bych měl strach, ale než něco udělám, radši zvažuji všechny možnosti.

Dvakrát jsem se nadechl a odrazil jsem se.

Překonal jsem stejně jako A-Caliform propast mezi boxem a stěnou šachty, ale nezachytil jsem se tak elegantně. Nemám ani drápy, ani lopatu, ruce mi spíš slepě šátrají po nějakém úchyty, a teprve teď si uvědomuji, že jsem se na to měl zout.

Odpouštím si to vsak a svaluji vinu na hlad a žízeň, které mi zatemňují mozek. Navíc nemám čas, abych si něco delší dobu vyčítal.

Obeplnul jsem paže a nohy kolem nejbližšího kabelu a šplhal po něm jako opice. Kabel se kýval chvíli sem a tam a má vlastní váha mě stahovala, ale nakonec jsem se uchytil.

Není cesty zpátky.

„V pořádku, Perry?“ zeptal se Bully.

Vidím jeho zrzavou hranatou hlavu a v zásadě dobromyslný obličej pár metrů nad sebou.

„Jak vidíš,“ zavolal jsem. „Opatrujte se!“

„Zlom vaz,“ odpověděl a zamával mi.

Za ním stáli Centrifaaalové, mlčky, ale stejně napjatě jako Bully.

„Zmákněš to?“ zeptal se A-Caliform nade mnou.

„Jasně. Co mi zbývá jiného?“

Reginald Bull.

Nenechávám ho odcházet rád. Ale chtěl tím dodat odvahy především sám sobě. Viděl jsem, jak se na okamžik zděsil sám sebe, protože mě provokoval. Možná jsem blázen, abych se vrhal do podobnejch dobrodružství, ale tak blbej zase nejsem.

Naprosto dobře vím, že se svou podsaditou postavou nemůžu ten šplh vydržet. Mám výdrž a sílu, abych se do něčeho opřel, něco stlačil, zvedl nebo držel, asi jako ten bájenej Atlas, ale delší dobu tahat svou vlastní váhu, ne, to pro mě není.

Na takový práce se spíš hodí Perry se svým šlachovitým, hubeným tělem. I když se mu momentálně tou nucenou dietou začínám tak trošku podobat...

Nelíbí se mi, že jsme se rozdělili. Může se stát ledacos.

Pak mě napadlo něco, z čeho se mi zatočila hlava. A co když právě teď, zatímco ti dva šplhají, dojde k další tranzici?

Ne, na to radši nemyslet!

„Co je s tebou, Reginalde Bulle?“

Otočil jsem se a spatřil T-Legiawa. I když tyto bytosti jsou nám velice cizí, díky jejich pozoruhodně lidské mimice se je naučíte rozeznávat. Což by se u Taštermanů těžko povedlo. Shnilej Špalek vypadá vždycky jako shnilej špalek.

„Proč?“

„Jen mě to tak napadlo. Najednou jsi vyskočil a běháš zmateně z kouta do kouta. Spíš by sis měl šetřit síly.“ Zřejmě jsem se zatvářil jako trouba. Ani jsem si neuvědomoval, že běhám kolem jako blbec.

Ano, je to tak, blbnu starostí. Panebože, co všechno se může Perrymu stát, a já tady musím nečinně sedět a nemůžu mu pomoci!

„To svému příteli nevěříš?“ nedal si T-Legiaw pokoj.

Ta otázka mě zahanbuje.

„Jasně, že mu věřím,“ odpověděl jsem poněkud nabroušeně. Víím, že se na něj můžu spolehnout a že dokáže nemožný. Ale můžou nastat okolnosti, na které nemá vliv, a to je například tranziční skok. „Jen si dělám starosti, nic víc.“

„To nikomu nepomůže,“ pravil moudře Centrifaaal.

Jasně, ale říkej to mým pocitům, myslím si. Jak je mám odpojit?

„Máš pravdu,“ odpověděl jsem už klidněji. „Nesmíme zcvoknout. Jde mi ta nečinnost na bednu, to je všechno.“

„Na bednu?“ opakuje nechápavě. „Na jakou bednu?“

„Nic, zapomeň na to, to se u nás jen tak říká. Nechceš si poslechnout můj brožovaný život?“

„Co je brožovaný?“

„Víš co? Radši poslouchej a uvidíš.“

Je to jako úleva. Rád vyprávím historky a namlouvám si, že je dokážu podat poutavě a napínavě. Nevím, jestli se Centrifaaalové o něco takového zajímají, *ale pomůže nám to ukrátit čas. A nemyslet na druhy, kteří za nás právě nasazují krk.

Perry Rhodan.

Šplháme rychle a mlčky. Oba jsme na pokraji sil a nemusíme jeden druhému nic namlouvat. A-Caliform je s tím pařátem přece jen ve výhodě, ale i on je příliš vyčerpaný, než aby ji kloudně využil.

Co chvíli sklouzne, jednou tak náhle a tak těsně u mě, že jsme oba málem sletěli do hlubin.

Nejednal jsem rozumově, ale instinktivně a zachytil ho rukou. Kdybych jednal rozumově, nechal jsem ho spadnout. Má vlastní bezpečnost by v té chvíli byla určitě důležitější než jeho. Aspoň jeden z nás musí projít. Ale naštěstí nekonáme a nežijeme podle rozumu, a tak jsme s Centrifaaalem měli štěstí udržel jsem ho, a když zasekl drápy do stěny, mohl mě zase podepřít. Takže jsme nesířeli.

Jeho tuhá kůže vydrží víc než moje. Z rukou mám krvavou hmotu a zanechávám za sebou poněkud nechutnou stopu.

Nad bolestí jsem už dávno zvítězil. Myslím jen na to, abych zvedl paži, zvedl nohu, přehmátl druhou rukou a druhou nohou hledal bezpečný úchyt.

Kousek po kousku se probíjovávám nahoru. Ruce ani paže už necítím.

A-Califormovi se nevede o nic lépe. Pohybuje se stále pomaleji a nejistěji. Aspoň nekrvácí, ostatně je už mnohem výš než já.

Nejde o to, jak dlouho to ještě vydržíme, ale jak dlouho to ještě vydržet můžeme. Vůle by tu byla, ale ta sama nestačí, když se vyčerpají i poslední rezervy sil!

A výstup nebere konce! Náš box už dávno zmizel, lezeme kolem dalších boxů, šachta se táhne jakoby do nekonečna.

Naštěstí je v celém sektoru aspoň přítmí. Ve tmě bychom se už dávno zbláznili. Tohle přítmí sice moc smyslu nemá, protože sem nikdy žádný Tašterman nezabloudí, ale moc o tom nepřemýšlím. Jsem vděčen aspoň za to. „Řekl bych, že tam nahoře to už končí,“ zaslechl jsem najednou jakoby z nesmírné dálky A-Califormův chraplavý hlas.

Chvilí trvalo, než mí to došlo. A tam nahoře, někde tam nahoře musí být přístup do jiných sektorů!

„Musíme se pokusit skočit do nejbližšího boxu,“ pokračuje Centrifaaal. „Odtamtud bude už jistě přístup k nějaké přechodové komoře.“

„Víš ale, co to znamená?“ povídám.

„Jasně. Nemáme na to už sílu.“

„Je pouze jediná možnost, A-Califorme. Musíš kousek kolem mě dolů. Třeba se ti podaří přeseknout jeden kabel. Pak se můžeme společně přehoupnout...“

„To by šlo. Už jen kousíček, Pěny Rhodane.“

Mlčky postupujeme nahoru, což nám jde vzhledem k blížícímu se konci stále hůř. Už se nemůžeme dočkat a sil nám kvapem ubývá. Mít to už konečně za sebou, honem, honem.

Kdepak! Zachovat klid. Nemá smysl teď blbnout. Dokážeme to. Seber se, Perry, zatím jsi všechno nějak přestál. Už je to přece jen kousek.

Ano, myslím, že je to poslední box, do kterého se odtud můžeme dostat," slyším shora. „Pokud se nemýlím, tak vidím schůdky. Takže tam někde musí být přístup zvenčí."

Šťěstí, myslím si. Třeba se ta námaha vyplatí.

Brzy nato jsem se konečně dopatlal k němu a můžu mu jen přitakat. Box je našťěstí prázdný, takže máme dost místa na doskok.

A-Caliform se příliš nezdržoval, zachytil se kousek pode mnou. Vybral si jeden kabel, který je sice tenký, ale nějak vzbuzuje dojem stability, a pustil se do něj drápy.

Je to namáhavé, slyším, jak tiše supí, ale nakonec se mu to podařilo. Zajiskřilo to a kabel byl ve dví. Chytil jsem ho dřív, než nás švihl a proletěl nám kolem uší.

Opatrně a s jistou nejistotou jsme se

pustili dosavadního relativně bezpečného úchyty, pevně se chytili kabelu a najednou se odrazili.

Vhoupali jsme se do boxu, pustili se a...

Padáme a s úpěním se kutálíme po podlaze. Extrémní napětí svalů se teď uvolňuje a nevím, co je horší: jestli uvolnění, nebo přetížení.

Motá se mi hlava a zřejmě jsem na pár vteřin ztratil vědomí. Každopádně mi chybí vzpomínka, protože další, na co se pamatuji, je pozvolné dohasínání pekelné, palčivé bolesti.

Nevím, jak se mi podařilo postavit se na nohy. Na okamžik jsem přesvědčen, že mě ruce a nohy už nikdy neposlechnou. Ale poslechly, ač nerady a pracně. Starostlivě se dívám na zmrzačené ruce, na nichž pomalu zasychá krev. Celý jsem zastříkaný od krve, ale s pískově bezovou s temnými skvrnami od bahna to docela ladí. Jsem tak utahaný, že bych se nejradši natáhl a tři neděle nevstal.

Musíme však myslet na ostatní. Zatřepal jsem A-Califormem, který podlehl vyčerpání. „Vstávej! Máme ještě něco na práci!"

Druh zasténal, posadil se. Ví, jak mu asi je.

„Víš ty, co je Šťestí, Perry Rhodane?" zeptal se, a když jsem zavrtěl hlavou, pokračoval: „Že nám do toho lezení nepřišel tranziční skok."

Nic jsem neřekl, uvažoval jsem o tom už cestou. Ví, že by to byl náš ortel smrti. Ale proč bychom neměli mít štěstí?

„Myslím, že právě to nás hnalo tak rychle dopředu," dodal náčelník klanu.

„Jistě. Myslíš, že se ti podaří vstát?"

Jasně. Tak úplně mrtvý ještě nejsem. I když mi shifting dal dost zabrat."

Vzájemně si pomáháme na nohy a klopytáme k druhému konci boxu. Po schodech a galerii se dostáváme o půl patra výš. Srdce se mi rozbušilo, když jsem spatřil vchod do přechodové komory, která je dost velká na to, aby jí proletěla antigravitační plosina. Třeba v ní najdeme nějakou plošinu.

Když jsme se dostali nahoru, komora se automaticky otevřela. Za ní byla skutečně přechodová komora a my do ní vpadli, jako bychom měli v patách smečku ďáblů.

Bohužel byla tato spojovací komora naprosto prázdná, ale nečekal jsem v ní bezpodmínečně nějaké velkolepé zařízení. Antigravitační plošiny musí být tedy někde jinde nebo tu nejsou žádné, ani to se nedá vyloučit. Ale tudy se dopravuje náklad.

To není teď tak důležité. Někakou cestu jak vysvobodit druhy už najdeme. Nejdůležitější ze všeho je, že jsme se dostali nahoru a můžeme jednat.

„Perry Rhodane, co uděláme, když se dostaneme ven?" zeptal se A-Caliform.

„Přihlásíme se jako černí pasažéři a požádáme o pomoc," já na to.

V současné situaci nám skutečně nic jiného nezbyvalo. Jsme blíže smrti než životu. Nic horšího se nám už stát nemůže. Radši být nedobrovolně zajat a syt, než dobrovolně zajat a mrtev.

A-Caliform se mnou souhlasil. Dostali

jsme se ostatně až na samý vrchol nákladového sektoru a nic nás už nemůže odstrašit.

Pomalů se ploužíme na druhý konec komory.

Ta se už automaticky neotevřela, ale to jsem očekával.

Ale neočekával jsem, že tam nebude žádný zámek. Žádná mechanická zábrana, žádný elektronicky uzavřený přístup. Prostě tam není zhora nic.

Stál jsem tam jak zasažený bleskem a A-Caliform skoro hystericky ohmatával vrata a pak každý kout komory. Nepřímé a slabé osvětlení nám v tom příliš nepomáhalo.

„To snad není pravda!" vykřikl nakonec.

Namáhali jsme se tedy jen proto, abychom nakonec stáli před vraty bez zámku. A-Caliform se do vrat pustil drápy a pochopitelně bez úspěchu. Zanechal po sobě jen škrábance a jamky. Navíc se zbytečně vyčerpával.

Očekávali jsme cokoli, ale tohle ne.

Nakonec mu došlo, že jsme v koncích. Nemáme naději, ledaže by pro nás přišel Fen-Qast. Ale v to už nevěřím, možná ani není na palubě.

Jsem jen rád, že nám už nezbyvá sil na zpáteční cestu a že nemusíme ostatním prozradit, v jak bezvýchodné situaci jsme.

A-Caliform však vážně pomýšlí na to, že bychom zase sešplhali nazpátek. Nemám sil, abych mu to rozmlouval. Pouze jsem mu klidně řekl, ať si jde, ale beze mě.

Dávám přednost pokojné smrti. Nechci zažít ty děsivé vteřiny pádu, než se ze zdravého a silného těla stane odporná kaše.

„Navíc by se to ostatní dozvěděli," dodal jsem. „Víš, jak by je zděsilo, až bys s řevem proletěl kolem nich? Ale i kdyby ses k nim nakrásně dostal, co jim řekneš? Nech jim ten zbytek naděje, který my už nemáme."

Centrifaaal váhal, nechce se jen tak vzdát, jeho zoufalství bylo příliš velké. Potom však rezignoval. Uznal, že mám pravdu.

Jsme odsouzeni k smrti, ale neměli bychom osud ještě víc vyzývat. Lepší bude, když zde pomaloučku vyhasneme.

Už nemůžeme nic dělat. Bohužel je to tak. Už si ani nemůžu zoufat a myslet na

to, že dříve vždycky bylo nějaké východisko. Jsem příliš unaven, tělo mě tak bolí, že se mi chce rvát.

Rád bych si zanádal jako Bully, ale žádná nadávka z jeho tak krásného repertoáru mě nenapadá. Jsem jako vygum o váný.

Potom se poddávám všemocné únavě.

5.

Fen-Qast.

Fen-Qast se probral až po několika hodinách. První den a druhý tranziční skok mu daly zabrat. Byl velice neklidný, protože jeho první myšlenky platily Perryemu Rhodanovi a jeho druhům. Určitě jsou vysílení, pokud se už nevzdali naděje, že ho kdy ještě uvidí.

Momentálně je nemohl hledat. Gerš-Ner na něj už určitě čeká. Nesmí vzbudit podezření.

Sotva vyšel ze svého příbytku, hned na šéfa narazil.

„Je tu pro tebe práce," oznámil mu Gerš-Ner. „Do dalšího školení je ještě několik hodin. Zatím můžeš být užitečný a zjistit, zda ti zůstalo v paměti, co ses naučil, a zda to dokážeš uplatnit v praxi."

Fen-Qastovi nezbyvalo nic jiného než se podvolit. Gerš-Ner ho zavedl do jakéhosi sektoru ve střední části lodi, kde měl udržovat stroje. Byly to ty nejjednodušší stroje, ale přesto důležitá kolečka v soukolí HOGOBANDENU.

Díky prvnímu školení se Fen-Qast vyznal v jejich funkci a dokázal je zkontrolovat.

Gerš-Ner mu určil, za jak dlouho má být hotov. Pak se u něj má hlásit na další školení.

Fen-Qast se už nemohl dočkat, až Gerš-Ner odejde. V tomto sektoru byl naprosto sám, nikdo ho nebude rušit a pozorovat. Tedy nejlepší příležitost, aby se znovu pokusil najít skladovací sektor. A protože teď je už ve středním sektoru, nemělo by to být tak těžké jako posledně.

Podcenil však fakt, že je na kosmické lodi poprvé. Pro něj, nováčka bez jakýchkoli zkušeností, bylo zde skoro stejně tak těžké, ne-li stejně nebezpečné, jako v bažinách, pohybovat se sám. Šachtu našel snadno a jet nahoru nebo dolů byla taky hračka.

Byl tu však takový výběr cest, že by spotřeboval mnohem větší množství kašphechu, než by mu bylo milé. A navíc opět zabloudil.

Teprve po několika hodinách, takřka před uplynutím lhůty, se konečně dostal na své pracoviště. U konce sil a vynervovaný. Byl tak zmatený, vyděšený a zklamaný, že si musel dopřát pár minut odpočinku, než se Šel nahlásit Gerš-Nerovi. Samozřejmě mu řekl, že stroje pracují bezvadně aspoň v to doufal, ale kdyby něco, tak se snad může vymluvit na to, že je nováček a má za sebou teprve jedno školení.

Gerš-Ner se na nic neptal. Zřejmě ho ani nekontroloval, takže o jeho eskapádě nikdo neví. Fen-Qasta trápilo, že se mu stále ještě nepodařilo splnit úkol.

Ale neměl čas nad tím dlouho uvažovat, protože už na něj opět hodili síťku a propadl se do spánku.

Druhé školení mu naštěstí dalo přesný plán lodě. Konečně mohl pátrat plánovitě.

Jenže s vyššími znalostmi se na něj kladly i vyšší nároky. Takže se nemohl vytratit. Gerš-Ner byl skoro ustavičně u něj a poprvé ho představil ostatním členům posádky.

Čas plynul a Fen-Qast byl stále neklidnější. O to víc, čím hlouběji ho zasvěcovali do funkce lodi a čím častěji musel spolupracovat s ostatními: I když měl každý svůj přesně určený úkol, rozhodovací válka nebyla vyloučena.

Žádný Tašterman nebyl vůdčí osobnost, protože se tomu každý vehementně bránil. Fen-Qast si tedy nikdy nemohl být jist, že se najednou neocitne v rozhodovací válce a k tomu ještě jako nováček.

Rozkazy sice vydával Ogondor, ty se však vztahovaly jen na řízení lodě. Vše ostatní, třeba organizace stravy, přidělování lůžek a podobně, bylo věcí Taštermanů.

Nikdo z nich se nepřetrhl, aby patřil k užšímu „kruhu" kolem Ogondora a předával jeho rozkazy. Nebyl to nikdy jeden rozkaz po druhém, ale vždy několik najednou a pořadí jejich splnění bylo otevřené — což znamenalo, že někdo musel rozhodnout.

Většina Tašiermanů, mezi nimi i Gerš-Ner, to dělali tak, že rozkazy předávali v pořadí, v jakém je dostali. Přesto všechno fungovalo. Možná se křehké božstvo přizpůsobilo chování špalkovitých bytostí a bedlivě si dávalo pozor na každé slovo.

Pro Fen-Qasta bylo stejně jako předtím důležité, aby se podrobil Pozemšťanům a Centrifaaalům, kteří tak rádi rozhodují. Ale nejdříve je musí najít!

Bránily mu v tom nejen množství se úkoly, ale i další tranziční skoky. Sice si na ně už pomalu přivykal a neztrácel vědomí na tak dlouho, ale přicházel o drahocenný čas.

Když měl za sebou páte školení, vybylo mu přece jen trochu volného času. Gerš-Ner mu dopřál krátký odpočinek, aby strávil získané vědomosti a připravil se na poslední Školení, Nyní už Fen-Qast cestu znal. Do skladovacího sektoru byly čtyři přístupy, které předtím vždycky minul. Tušil, který by mohl být ten správný.

Samozřejmě věděl, jak přechod otevřít. A za pár sekund se vrata do vnitřní komory otevřela.

Pak se vyděl skoro k smrti.

Ležela tam dvě těla, v nichž Fen-Qast poznal Perryho Rhodana a A-Califorma. Náčelník klanu se už ani nehýbal, zatímco Pozemšťan se pracně posadil a zanícenýma očima civěl na Tašermana.

„Vodu,“ zasípal a opět se složil.

Fen-Qast neváhal. Vůbec ho nenapadlo, že by měl s sebou vzít nějaké zásoby, tolik byl v poslední době zaměstnán.

„Hned se vrátím,“ vykřikl a zmizel.

Věděl, že v žádném případě nesmí vzbudit podezření. Na druhou stranu však nesměl ztrácet čas. Obe bytosti působily dojmem, že už dlouho nevydrží.

Opatrně se vrátil do nejvyššího sektoru, našel nikoho nepotkal, protože většinou skončila směna a všichni měli volno — mezi směnami byl vždy krátký čas relativního klidu.

Vysunul pár ohebných pružných paží, opatřil si z nejbližší kantýny velký kanistr vody a odvedl je k šachtě.

Málem na něj přišli, ale stačil se ještě včas schovat. Potom se už bez potíží dostal k žíznícím.

Tašerman se v suchu nebo nebezpečích souše příliš nevyznal, ale napadlo ho, že po dlouhém nedostatku vody nemůže být zdravé to s vodou přehánět. Navlhlil Šátek a střídavě jím navlhlčoval Rhodanovy rty a

A-Californovu věčně otevřenou škvíru pod bradou.

„Dřív jsem přijít nemohl,“ vysvětloval. „Doufám, že není příliš pozdě...“

„To je... dobrý!“ zachraptěl Perry Rhodan. „Už jsme... přečkali... jinší věci!“

„Jak jste se sem vůbec dostali? A kde jsou ostatní?“

„To je... dlouhý příběh,“ šeptl Pozemšťan. „Teď vodu... A kde najdeme... víc?“

Fen-Qast horečně uvažoval. V mysli měl chaos. Na okamžik nevěděl, ani kdo jeCo všechno se na něj v posledních dnech nahrnulo? A to si předtím tak pohodlně a nezatíženě žil...

Pak se opět vzchopil. Perry Rhodan položil naprosto jasnou otázku a stejně jasně na ni může odpovědět. Díky hypnoscenarii loď už pro něj nepředstavovala žádné tajemství.

„Na HOGOBANDENU je nouzový sklad v tomto sektoru, ale jenom v jiné sekci,“ odpověděl. „Jsme zařízení na nouzové zásobení většiny národů Plantaga. Tam rozhodně naleznete potravu pro Centrifaaaly a něco pro Pozemšťany tam určitě bude taky. Navíc je tam pitná voda, v podobných nádobách, jako je tahle.“

Fen-Qast zatáhl liánovitě paže a opět připomínal ze všeho nejvíc špalek dřeva.

„Bohužel vám teď nemůžu nic opatřit,“ pokračoval. „Musím se vrátit, brzy mi začne poslední školení.“

„Jasně,“ přikývl Perry Rhodan. „Vrať se, až budeš cítit, že je to bezpečné. Pak si promluvíme o dalším. Pokusíme se dostat nazpátek k ostatním. Až budeš mít čas, tak nás hledej tam. Není to daleko odtud, prostě Šachtou dolů, pak vodorovně asi Čtvrtý nebo pátý box. Potřebuješ na to antigravitační plošinu.“

„Ano, a vy taky,“ řekl Tašerman. „Je tu ještě víc místností, v nichž najdete vše, co potřebujete. Buďte ale opatrní a nenechte po sobě stopy!“

S úlevou, že splnil svou povinnost a dostal další rozkazy, opustil oba své „pány“. Ostatně jim právě zachránil život. Mohl být na to hrdý.

6.

Skladový sektor,

Reginald Bull.

Vnímání času nemám sice nejlepší, ale když se nezřítíli, tak se už jistě dostali k cíli.

Možná se už přihlásili Taštermanům a jsou někde jako zajatci.

Je plno možností a žádná z nich se mi nelíbí. Myslím už jen na tu nesnesitelnou žízeň. Žízeň. To slovo mi ustavičně buší do mozku a já už fakt nedokážu myslet skoro na nic jiného.

Centrifugové na tom nejsou o nic lip. Chvilí jsme si vyprávěli historky, ale brzy nás to znudilo. Pak jsme spali. Ted' jsme vzhůru a máme žízeň. Nemůžeme absolutně nic dělat, je tu těsno, a brzo bych dostal amok, kdybych... kdybych na to nebyl moc zesláblej.

Ale T-Legiawa a K-Oxxana amok popadl, najednou po sobě vyjeli, ale bylo to jen káfičko. Shifting je skutečně poznamenal a nucená dieta to dorazila.

Když se jeden druhému pokoušel rozdrásat obličej, nikdo z nás, se o ně nestaral. Připadalo nám to jako příliš velká ztráta energie zasáhnout, a navíc jsme neviděli důvod.

Souboj byl směšnej a trapnej. Když se první rozmáchl a svalil se, zůstal ležet. Druhý si k němu přidřepal a pak se složil vedle něj.

Je tak těžké učit se trpělivosti. Především když nevím, co se s těmi dvěma děje.

Přece nemůžu pořád spát. To by se mi taky mohlo stát, že bych se už nevzbudil. A to by byl skutečně ten nejpitomější konec ze všech konců.

Makej, Perry!

Perry Rhodan.

Fen-Qast se bohudík konečně ukázal. Skutečně jsem si už myslel, že jsem ten zápas se smrtí prohrál. I A-Caliform to vzdal, i když měl vlastně víc rezerv než já.

Fen-Qast se ukázal doslova na poslední chvíli. Vnímál jsem ho jako v mlze a pak mi po rtech konečně stékala voda. Mladý Tašterman poměrně dost spěchal a rovněž měl strach, aby si někdo nevšiml jeho nepřítomnosti. A tak jsem mu přikázal, aby se opět vrátil ke své práci.

Na víc jsem momentálně neměl síly. Následující čas jsme s A-Califormem trávili tím, že jsme se nalévali vodou. To ve mně záhy vyvolalo výčitky svědomí. Fajn, přežil jsem, ale co můžu udělat pro Bullyho? Doufám, že vydrží dostatečně dlouho.

Bohužel nemám cit pro Čas, proto ani nevím, kolik ho budeme potřebovat, abychom se dostali na nohy. Jsme trosky, ale už zase můžeme jednat.

Nejsem si jistý, zda jsem si zapamatoval všechno, co mi Fen-Qast říkal, proto si to pro jistotu opakuji s A-Califormem. Vzpomíná si na totéž. Ulevilo se mi. Nemám halucinace a rozum mi taky nevyschl.

„Jak se cítíš?“ zeptal jsem se.

„Určitě o nic lip než ty,“ odpověděl. „Ale nesrovnatelně lip než předtím. Aspoň se už nemusíme hlásit jako černí pasažéři.“

„Ale k jásotu taky důvod nemáme,“ poznamenal jsem. „Přátelé na nás čekají. Musíme tedy co nejrychleji najít zásoby.“

„Podle toho, co nám řekl Fen-Qast, by to nemělo být tak těžké, a navíc sem nikdo z posádky nepříjde. Horší to bude s tím, jak zásoby dopravíme k našim.“

„Podle Fen-Qasta antigravitační plošinou, která musí být někde tady vedle. A určitě se nemýlí, jinak by se sem v případě nutnosti nikdo nedostal. A za tak naivní nepovažuji ani Tašternany.“

„Navíc to má tu výhodu, že nezanechámé biochemickou stopu. Taštermani dokážou stopovat i mimo bažiny.“

„A dostaneme se rychleji kupředu. Mám nožičky poněkud... slabé.“

A-Caliform se zasmál úplně jako člověk. Nevím, co mu na téhle situaci připadá směšného, ale aspoň se na něj můžu i nadále spoléhat. A to je momentálně to nejdůležitější.

Necháváme kanysty na místě a opatrně se vydáváme na cestu. Stále je zde ticho jako v hrobě a cítíme se relativně v bezpečí.

A skutečně v jedné přilehlé místnosti nacházíme čtvercovou antigravitační plošinu o hraně 110 centimetrů. Silná je deset centimetrů a z jednoho rohu ční devadesáticentimetrový ovládací sloupek.

Taková plošina je ideální pro inspekční cesty po skladě, ale dá se použít i v jiných sektorech lodi. Zvláště my ji můžeme použít! Hravě jsme se seznámili s řízením a už jsme na cestě do skladu zásob.

Máme štěstí, že je v tomto sektoru, což dává ostatně smysl, ale už jsem zažil nejpodivuhodnější organizační formy. Přesto nepropadáme lehkomyšlnosti. Nejenže se sem může zatoulat nějaký Tašterman, ale mohou tu být i kamery, zvláště poblíž skladu.

Fen-Qast se prve krátce zmínil o Krooghech a já si dobře všiml, jak sebou A-Caliform trhl. On a jeho druzi kladou vinu za shifting svému útoku na Krooghy. Ale reagoval jen krátce, protože ho především zajímalo hašení žízně.

Po krátkém bloudění konečně sklad nacházíme. A-Caliform se pustil do kódu a brzy ho naboural.

„Že by měli nějakou fantazii, to ne,“ řekl a zval mě dál.

Zvolna jsme tam vletěli a nevycházíme z úžasu. Žaludek mi kručí tak hlasitě, že se musíme smát.

V obrovské hale, připomínající hangár, se vrší bedny se zásobami. Kam až oko dohlédne. Některé nádoby jsou

průhledné a nabízejí zraku vábivý vnitřek. A v jednom rohu se vrší i kanystry s vodou, jak se zmiňoval Fen-Qast. „Jíst...“ vzdychl si A-Caliform.

Nejdřív byla pro nás nejdůležitější voda, ale teď došla trpělivost i našim hladovějícím žaludkům. Jakmile byl žaludek zásoben vodou, začal produkovat šťávy v očekávání potravy.

Znovu se stydím, když pomyslím na Bullyho, jak je slabý a bledý, ale nedokážu se ovládat. Něco sníst musím, jinak padnu.

A-Caliform za námi zavírá, ale na nějaké hledání a vypínání případných kamer kašleme.

Nejdříve se vrháme na to, co je viditelné. Výběr ponechávám na A-Califormovi, vyzná se ve zdejších jídle ostatně lépe než já. Momentálně je mi naprosto fuk, co sním nejdřív.

Pak doufám, že tu není příliš čerstvá a speciální centřifaalská potrava jen nerad si vzpomínám na nedávnou hostinu.

Náčelník klanu nakonec přinesl něco tmavohnědého. Navrch to bylo kožovité, uvnitř měkké, něco jako vata.

Opatrně ochutnám a pak to zhltnám jako zvíře. Minutu je slyšet jenom naše mlaskání.

„Galurt je teď pro nás nejstravitelnější, když tu není nic živého,“ prohlásil A-Caliform, a zřejmě toho litoval. „Je lehce stravitelný a brzy nám navrátí síly. Není to sice centřifaalská potrava, ale pro nás se hodí, a jak vidím, tak i pro Pozemšťany.“

„To víš, hlad je nejlepší kuchař,“ usmál jsem se. „A co je to? Ne, radši mi to neříkej.“

„Takový vodní živočich,“ odpověděl mi přesto. „Bezobratlý s krunýřem, živí se mikroorganismy a řasami.“

Vytírá se na souši, kde se také chytá a po speciální úpravě ukládá. Pak chutná nejlíp. Je to velmi oblíbené jídlo, nejen u Centřifaalů, a skoro všude je ho velké množství.“

Chutí mi to vzdáleně připomínalo kraba nebo garnáta. Asi to bude něco podobného.

„Takže se to skvěle hodí i pro naše druhy,“ konstatoval jsem.

Začali jsme nakládat. Nechal jsem to 'na A-Califormovi a ten dával dohromady naše menu pro následující dny, které musíme strávit v dobrovolném zajetí. Chci nabrat co nejvíc, protože nevím, zda si budeme moci dovolit další výlet. Ale asi budeme muset, protože pochybuji, že by nám voda vydržela na tak dlouho. Ale bezpodmínečně toho musíme k jídlu pobrat co nejvíc...

„To bude stačit,“ uklidnil mě A-Caliform. To nezná Bullyho. Asi nebude snadné nutit ho i nadále do diety.

Nakládáme, co se na plošinu vejde.

„Hele, Perry Rhodane,“ začal najednou A-Caliform. „Jak se vlastně cítíš tady, tak daleko od vašich?“

„Nejsem naštěstí úplně sám,“ odpověděl jsem. „Je se mnou můj nejlepší přítel, a to je hodně.“

„Ale jistě tam máš svůj klan.“

Mínil tím rodinu.

Klan Centřifaalů sestává zpravidla ze šestnácti osob, z toho je deset mužů a šest žen, které společně vychovávají dorost.

„Muž jako ty by musel mít jako náčelník klanu spoustu potomků.“

Zvláštnost centřifaalského klanu je v tom, že potomstvo plodí vždy jen vůdce, který se vyznačuje svou inteligencí i fyzickým zdravím a silou.

Takové otázky já nerad. Tu a tam se vyskytne žena, o kterou se zajímám a která se zase zajímá o mě, ale tím to asi tak končí.

Nedokážu se soustředit na jedinou osobu, í kdybych chtěl. Ani v posledních desetiletích, co jsme budovali Camelot, tomu nebylo jinak.

Prostě je příliš málo času... i když to zní směšně vzhledem k mé nesmrtelnosti. Jenže moje životní družka by nesmrtelná nebyla.

„Mám syna a někde moc a moc daleko ženu a dceru,“ odpověděl jsem neochotně. „Ani syna jsem už léta neviděl. Takže žádný klan, tedy rodinu, nemám.“

„Ale máš,“ namítl. „Svůj národ. Vyprávěl jsi mi přece, že žiješ a pracuješ pro svůj národ. Tak moc se jeden od druhého nelišíme, protože blaho mého klanu je mi rovněž nade vše. Nedokážu si představit, že bych byl od svých lidí na delší dobu pryč, a ještě k tomu vzdálen na galaxie!!“

„Chce to i trochu dobrodružného ducha,“ přiznal jsem. „Stesk po domově zatím dokážu udržet v patřičných mezích. Mám starosti, co všechno se mohlo stát, o čem nevím a do čeho nemůžu zasáhnout.“

„Takže si myslíš, že bez tebe to nejde?“

Zasmál jsem se. Takoví přátelé zase nejsme.

A-Caliform si můj smích vysvětlil správně a už se dál neptal.

Ale teď začínám být pro změnu zvědavý já. „Proč tě to tak zajímá?“

„Ale... jen tak.“ Nyní je zase na něm vidět, že se mu nechce mluvit. Pak na mě upře černou lištu.

„Moc se toho pro mě změnilo, Perry Rhodane. Všechno. Když mi Galorňané udělali shifting, proběhl mi před očima celý můj život. Můj budoucí život. Cítil jsem, jak rychle stárnu, jak se mi v těle všechno mění... a odchází navždy. Cítím

se dvakrát tak starý a mnohem slabší, než bych měl vlastně být.“

„Ale pořád ještě vydržíš hodně, když vezmu, že...“

„O to nejde, Rhodane. Cítím se podvedený."

Nedokázal jsem mu odporovat. Pacifikační zbraň jako shifting je morálně odsouzeníhodná. Ale na druhou stranu si za to může sám, protože začal válku jako agresor.

Mlčel jsem a tím debata definitivně skončila.

Krátce nato máme naloženo. Víc se na plošinu už skutečně nevejde. Ani z hlediska zátěže. Dáváme se na cestu. A teď honem, nesmíme ztrácet čas!

Reginald Bull.

Jen si tak podřimuju. Postupně mi začíná bejt všechno jedno. Ani už nevím, jestli mám doufat, že se Perry vrátí, nebo ne. Potácím se mezi bděním a halucinacemi. Hranice se mi stále víc smazávají. Brzy je už nedokážu vědomě rozlišovat.

Do ničeho takového se už nikdy nepustím. Nikdy! přísahám si v jedné relativně bdělé minutě. Rád bych si ještě dál nadával do volů a blbců, ale to už se mi do vědomí pletou obrazy, které mě přivádějí na jiné myšlenky.

Ztrácím červenou nit a patlám se v jiných, nepodstatných detailech, které hned nato zapomínám.

Potom... zase nová halucinace. Mám pocit, že slyším hlasy. Že mě někdo volí. Že by se už blížil konec?

Ne, cítím, že někdo je u mě, zvedá mě, a pak...

Co to je?

Jeto... vlhké. Voda. Voda!

„Ppperry," zablekotal jsem.

Rozum se mi zjasňuje a rozeznávám obrysy známého obličeje.

„Je to tak, vrátili jsme se," řekl. „Klid, Buly. Jsi už napůl mrtev. Hezky pomalu s tou vodou, jinak tě to oddělá."

Rád bych se v ní utopil, nalil se až po krk, až by se mi nafouklo břicho. Ale Perry mi v tom naštěstí zabránil.

Pak je tu střih, a když k sobe znovu přijdu, cítím se už docela svěží. Dokážu se i posadit.

„Jíst...," vzdychl jsem si.

„Nabídni si," vyzval mě přítel.

Zatímco jsem žvýkal, Perry mi vyprávěl. Občas jsem se napil, malými doušky.

„Mám pocit, že se nikdy nenasytím," řekl Jsem. „A že nikdy neuhasím žízeň."

„Času máš habaděj," on na to. „Máme za sebou sice už hezkých pár tranzicí, ale u cíle ještě zdaleka nejsme. V následujících dnech se tady nějak zařídíme a počkáme, až přijde Fen-Qast s novinkami."

Přikývl jsem, ale představa, že v tomhle vězení bez jakýhokoli komfortu budu muset strávit delší Čas, mě nijak nenadchla. Že bych byl nevďěčník? To nevím, ale situace se prostě změnila.

Teď máme spoustu jídla a to neznamená jen příslušné vylučování, ale i víc výparů. Skutečně to není příjemná představa.

„Mánie přece plošinu," utěšoval mě Perry.

Slabá útěcha. Nedobrovolný pohostinství Taštermanů nemusíme zas tak přehánět.

„Brzy budeme v Pentrickým mračnu," řekl jsem po několika dnech Perrymu. „Doufám, že se ty trable vyplatily a že navážeme kontakt s Galorňany."

„Jo," přikývl. Tvářil se nepřítomně, zachmuřeně, a mně se to pranic nelíbilo. Tentokrát ale myslím, že vím, co ho trápí.

To, co jsme zatím o Galorňanech slyšeli a co jsme viděli, nevzbuzuje zrovna důvěru. Nejdřív ta bída v Gaalu, na původní planetě Galorňanů, kterou dávno opustili. Staré kultovní místo se proměnilo ve slum, v němž bídne vegetují ztroskotanci.

A potom shifting, který mohl zasáhnout i nás .. A proč se ty bytosti skrývají před zbytkem galaxie v nějakém Pentrickém mračnu?

„Mohlo by to být docela problematický," podotkl jsem.

Perry opět přikývl. „Musíme být maximálně opatrní. To znamená, že se nejdřív porozhlédneme a nebudeme se příliš brzo ukazovat. A pokud dojde k nějakému kontaktu, tak jediň podle našich podmínek."

„Přesto doufám, že to bude možný a pro nás příjemný."

„Musíme hodně doufat, Bully."

Už jsem zase ve formě, a to i díky buněčnému aktivátoru. Sice jsem kapánek zhubl, ale to nevadí.

Centrifugalové se taky zotavili, ale pořád ještě se od nás distancují. Posedávají a hořekují nad svým osudem.. S nedostatkem vody jako by jim vyschla energie a už se nevzpamatovala.

A-Caliform si rovněž dopřává odpočinek, ale v každém směru je v lepší kondici než my s Rhodanem. Perrymu se ruce sice hojí rychle, ale památku na ten zoufalej pokus bude mít ještě dlouho.

Začíná nás zase svrbět zadek a čekání na Fen-Qasta je už nudný. Energií šetřit nemusíme, když máme takový zásoby.

A tak jsme s plošinou vyrazili na výlet sektorem a o sedmdesát metrů dál našli kontrolní stanoviště. Samozřejmě bylo prázdné, slouží jistě jen při nakládání a vykládání.

Místnost je to jednoduchá, prostě dva boxy vedle sebe a na jedny straně jsou z našeho hlediska staromódní

obrazovky a klávesnice. Podle všeho se odtud dají sledovat a obsluhovat všechny vstupy do hangárů, navíc je tu přístup k lokačnímu a rádiovému okruhu. Takže už nejsme slepí ani hlší!

7.

Fen-Qast.

Mladý Tašterman mohl být sám se sebou spokojen. Poslední školení úspěšně zvládl a nyní věděl vše, co potřeboval k obsluze a údržbě, lodi.

I na otázku, jak to bude s vletem do Pentrického mračna, už dostal odpověď. Proběhne to takzvaným tranzitním boxem. Víc nevěděl, protože víc pro svou práci nepotřeboval. Ani ho to nezajímalo. Jen si pomyslel, že bude moci Perrymu Rhodanovi předat aspoň nějaké informace, a tak si zajistí, že mu bude i nadále rozkazovat. Seznámil se se zbytkem posádky a zjistil, že je tu jasná hierarchie. Svým vrozeným talentem se brzy dostal až na její nejnižší stupeň. To znamenalo, že sice velice dobře vykonával jakoukoli práci, ale prakticky nemusel vůbec rozhodovat.

K tomu patřila nejen značná dávka inteligence, ale i virtuozní nasazování neuronálních mediátorů. Tyto znalosti si Fen-Qast přinesl z Taštermu. Už v mládí svůj přirozený talent rozvinul v opravdové umění a tím byl napřed před ostatními na palubě.

Ustavičně ve svých jemgenech produkoval určité látky, které pak trusil kolem sebe. Působil tím na ostatní bezbranněji, naprostou neschopností jakéhokoli rozhodování, takže jim připadalo jako naprostý nesmysl, aby ho zaplétali

do nějakých válek o rozhodování. Jen by tím zbytečně spotřebovávali kašpdech.

Feromony zde působily stejně intenzivně jako na Taš-Termu, ale nikoho z posádky to nenapadlo.

Na druhou stranu ze sebe nemohl dělat zas takového hlupáka, jinak by ho vyřadili jako nepoužitelného. A proto úkoly, které mu Gerš-Ner zadával, plnil dobře a tím prokazoval, že má technický talent. Dokud nebude muset o ničem rozhodovat, může svou inteligenci a um dávat klidně najevo.

Nicméně jednoho dne na sebe Fen-Qast svým technickým nadáním přece jen upozornil. A Ogondor se s ním chtěl osobně seznámit.

Mladého Taštermana to poněkud překvapilo. ICřehké božstvo se s jednotlivými členy posádky normálně nestýkalo, pouze s příjemci rozkazů. Ale i takový kontakt se týkal pouze řízení lodě, nějaké soukromé hovory se nevedly.

Většinu času trávil Ogondor ve svých komnatách. Mezi Taštermany se povídalo, že tam má na rozsáhlé ploše perfektně napodobenou a vždy osvětlenou kamenitou krajinu. Nikdo ji zatím neviděl, aspoň ze současné posádky ne.

Pokud je to ale pravda, pak pro křehká božstva musí být velice nepříjemné pohybovat se bažinami, vlhké výpary jim možná vadí. A proto se Ogondor tak málo pohybuje po lodi.

Fen-Qast nevěděl, co si má o křehkém božstvu myslet. Ostatně ještě žádné neviděl.

Neurochemickou stopu však už zachytil. Ogondor stejně jako každá bytost za sebou zanechával charakteristické „šlápoty“. A z těchto šlápot Fen-Qast zjistil, že na Ogondorovi vše funguje na minerálním základě.

Tuto informaci si uložil do paměti. Zcela automaticky, tak to dělal po celý život. Třeba se mu jednou bude hodit. Ogondor byl skutečně velice křehký. Tělo měl zabaleno do podpůrného drátěného pletiva, které rovněž nevypadalo příliš odolně. Fyzicky si byl docela podobný s Pozemšťany, pouze menší, přesto však o více než polovinu vyšší než Tašterman. Bělostnou pleť měl minerální a na místech, na něž dopadlo světlo, průhlednou. Nejnapadnější však byly jeho obrovské plachtovité uši, které akumulovaly energii, světelnou, jak mu šeptem svěril Gerš-Ner.

Velitel HOGOBANDENU neplýtl slovy. Pouze konstatoval, že Fen-Qast vykonává svou práci dobře, a že od této chvíle bude pověřován odpovědnějšími úkoly.

Tašterman se zděsil, protože v žádném případě nechtěl víc odpovědnosti. Koktal, vymlouval se a šířil kolem sebe onen speciální feromon z jemgenů, který všechny přesvědčil o tom, že se v žádném případě nehodí do užšího vedoucího kruhu posádky.

Dělo se tak skrytě a v tak nepatrné koncentraci, že si toho nikdo nevšiml.

Nemusel ho však vylučovat příliš, protože velitele pochopil špatně. Odpovědnějšími úkoly byla myšlena technika, nikoli udělování příkazů.

A navíc: Fen-Qast se tímto posledním bojem o rozhodování jednou provždy dostal na nejspodnější příčku hierarchie.

I nadále bude vykonávat práci co nejlépe, ale pouze přesně to, co se mu nařídí. Když nedostane příkaz, nebude prostě dělat nic.

To se však nikdy nestane. Fen-Qastovy zlaté ručičky dokázaly opravit každíčký stroj, a to velice rychle.

HOGOBANDEN byla sice udržovaná, ale zároveň i dost stará loď. Systémy ani při té nejlepší údržbě nedokázaly pracovat dostatečně a jejich funkčnost byla omezena.

A tak byl Fen-Qasí Ogondorem osobně určen k tomu, aby zapracoval všude tam, kde se vyskytnou závady, ať už

je nahlásí palubní systémy, nebo posádka.

Po tomto krátkém, ale významném rozhovoru byl Fen-Qast propuštěn. Křehké božstvo o něj rychle ztratilo zájem a zmizelo ve svých rozlehlých komnatách.

Fen-Qast ještě rychle stačil nahlédnout dovnitř, než se zavřela komora. Ty řeči byly skutečně pravdivé. Proudilo odtamtud oslepující světlo. Spatřil prашnou, naprosto vyschlou a pustou krajinu.

Kdyby měl záda v lidském slova smyslu, běhal by mu po nich mráz už při představě, že by se tam měl někdy vypravit.

„Byl jsi tam někdy?“ zeptal se Gerš-Nera na zpáteční cestě.

„Ne, ani nikdo jiný z nás,“ odpověděl mu. „Dobrovolně nikdy. A nevím, co by nás vedlo k tomu, abychom tam vešli. Je to hrozné.“

„To je, všiml jsem si. Ogondor je ale stejně zvláštní bytost.“

„Křehká božstva jsou taková. Jsou vždy blízko Galorňanů a zřejmě jich není moc. Jsou jinačí než my, musíš to respektovat.“

Jejda, pomyslel si Fen-Qast. Ogondor rád rozkazuje a já zase rád plním rozkazy, protože tak ušetřím kašpdech. Jediná Rhodanova výhoda oproti Ogondorovi je ta, že pracuji jen pro něj jen já, zatímco tady je nás jako posádky příliš. Ogondora naše problémy nebo haše rozhodovací války nezajímají. Je mu jedno, kdo co dělá. Ale tomuhle Pozemšťanovi to jedno není. Důvěřuje mi a já mu můžu dobře sloužit a nemusím se bát nějakého konfliktu.

Fen-Qastovi se opět podařilo dostat se v krátkém čase úplně dolů a být chráněn před spory dokud si Ogondor bude cenit jeho práce a bude ho pořád někde zaměstnávat. Byla to velice příjemná pozice a usnadní mu let.

Spotřeba kašpechu se držela natolik v mezích, že už skoro dohnal jeho ztrátu po období samoty.

Nedělal si však iluze. Věčně podřízené postavení měl zajištěno jedinečně u Perryho Rhodana. I nadále vysílal neuronální mediátory, jakmile se setkal s více než jedním Taštermanem a při jeho stále se střídajícím pracovišti se tak dělo prakticky ustavičně. Neriskoval, ale ještě krásnější by bylo, kdyby se o takové věci vůbec starat nemusel a žil si v blahé bezstarostnosti.

Musel se tedy i nadále starat o černé pasažéry, aby o tuto šanci nepřišel. Nebylo to však tak snadné. Službu měl nepravidelnou a pauzy mezi prací mnohdy tak krátké, že se sotva stačil najíst nebo vyspat.

Nikdy si nepředstavoval, že na palubě takové lodi je tolik práce. Nejhorší na tom však bylo, že si za to mohl sám. Neměl prokazovat svůj talent. Ale doufal, že se při ustavičné se měnícím pracovišti může kdykoli vytrátit, aniž si toho kdokoli všimne.

Co vědí Taštermani v zásobovací stanici, kam má jít dál? Pochopitelně mu uvěří, když jim řekne, že teď se musí postarat o něco v sektoru reaktorů.

Doufal, že se cizinci zotavili. Byla by to tragédie, kdyby mu tam zemřeli.

Fen-Qast byl stále neklidnější. Konečně se jednoho dne naskytla ona toužená příležitost.

Vyrazil ke skladovému sektoru, obstaral si plošinu a vydal se hledat své „velitele“.

Dlouho hledat nemusel, protože cestu mu Perry Rhodan popsal dostatečně přesně.

Ulevilo se mu, když zjistil, že všichni jsou v pořádku.

„Naštěstí se vám podařilo najít zásobovací sklad a obsloužit se,“ řekl, když pozdravil. „Bohužel jsem nemohl přijít dříve dostal jsem příliš práce, pořád jsem byl pod dohledem, a kdybych se vytratil, všimli by si toho. Teď už je to lepší, protože dostávám rozkazy přímo od Ogondora a pracuji samostatně.“

„Už jsme ani nevěřili, že se ještě vrátíš,“ řekl Perry Rhodan.

Ostatní až na Reginalda Bulla a A-Califorma se drželi stranou. Jako by je ani nezajímalo, co všechno se Fen-Qast dozvěděl.

O Pentrickém mračnu nevěděl sice prakticky nic, až na použití tranzitního boxu, který vyrovná hyperdimenzionální zkreslení prašného pláště a tím umožní vlet.

S tím se Perry Rhodan a jeho druhové museli zatím spokojit, ale přirozeně je to nenadchlo. Rádi by se dozvěděli, co je čeká, aby se mohli patřičně připravit. Zatím toho věděli prakticky stejně jako na začátku.

„Je mi to líto, ale víc vám neřeknu,“ omlouval se Fen-Qast. „Stačí vám zásoby, nebo mám...“

„Děkujeme, máme všechno, co potřebujeme,“ řekl Rhodan. „Ale doufám, že se za námi zase brzy dostaneš.“

Zajímá nás všechno, i naprosté maličkosti,“

„Ovšem,“ slíbil Tašterman. „Ohlásím se co nejdříve.“ A odebral se za další prací.

8.

Dilema,

Perry Rhodan.

Zklamání jsem nedokázal skrýt. Všiml si toho i A-Caliform. Cítím, jak se na mě upírá jeho černá lišta, ale mlčí. Mlčí ostatně už dlouho.

„No jo, špalek je zkrátka špalek," poznamenal Bully klidně a lhostejně. Podíval jsem se na něj a on radši už nic neříká. Doufám, že se neurazil. Vím, že to myslel dobře. Jenže tahle nečinnost a tápání v temnotách mě začínají pomalu, ale jistě deptat. Nevím, jestli nejsem až příliš netrpělivý, ale moc rád bych se už připravoval na vlet do toho mračna.

„Jak se pak vlastně dostaneme z lodi?" ozval se přítel.

Zase mi vyčetl z obličeje, co se ve mně děje.

Podsaditý, zrzavý a výbušný Bully se nezdá, ale dokáže ve mně číst jako v otevřené knize, bohužel.

Po tak dlouhé době není divu. Jenže člověk mívá sklony ho občas podceňovat.

Vždycky ví, co dělá a proč to dělá. A ihned se dokáže přizpůsobit náladě toho druhého, velice citlivě. Těmi svými prackami by mi dokázal zlomit vaz, ale už jsem ho na různých světech viděl brát do nich křehoučké bytosti a dávat je stranou, než jsme na ně stačili Šlápnout.

„Tak jako jsme se dostali dovnitř."

„To nemyslíš vážně!" bouřil se.

„No dobře. Já nevím. Uvidíme. Nevíme, co nás čeká, takže počkáme a pak budeme rychle reagovat."

„Moje řeč," ozval se A-Caliform. „Momentálně můžeme plánovat, jak chceme, ale nic z toho nebude. Chce to pružnost a operativnost. Navíc máme ještě čas. Ty se už nemůžeš dočkat, Bulle?"

Takto ho oslovuje patrně žertem, protože jinak si už osvojil náš způsob oslovování. Tváří se však smrtelně vážně.

Následky shiftingu jsou na něm stále ještě patrné. Navíc mi připadá, že v poslední době má až příliš času na přemýšlení.

„Přesně tak," zabručel Bully. „Ukousám se nudou. Od toho Fen-Qasta jsem prostě čekal víc."

„Nějakou vlastní iniciativu od něj očekávat nemůžeš," bránil jsem nahnílý špalek. „Sám si informace neopatří, jenom nám řekne, co sám zaslechne. Uvědom si, že na tom závisí jeho život."

Zahleděl se na zrzavé chloupky na hřbetě ruky. Chápu ho, nejsem na tom o nic lip, ale nic jiného nám zkrátka nezbývá.

Život nám přece jen trochu zpestřuje centrála, ale obrazovky ani lokace nedosáhnou daleko. Navíc se v ní nechceme zdržovat příliš často, abychom na sebe neupozornili.

Nemůžeme dělat nic než čekat. Jak se chovali černí pasažéři kdysi dávno na Zemi? Ti byli navíc většinou ve tmě, aspoň na lodích, a určitě neměli takové zásoby jako my. Celý ten čas určitě neproskali.

„Naštěstí jsou Centrifalové klidní, jinak bychom si šli už dávno po krku," zašeptal mi Bully.

„Mírní se laskavě," zabručel jsem.

Nemám nervy zrovna v pořádku.

„Hele, Perry," pokračoval váhavě. „A co když ten Ogondor má něco společného s Foremonem?"

I to mě už napadlo. Podle Fen-Qastova popisu si jsou velice podobní.

„Funguje jenom jako velitel, jako jedno z těch křehkých božstev," snažil jsem se ho uklidnit. „Nemyslím, že ví o Foremonovi nebo že by ho dokonce znal osobně."

„Chceš tím jako říct, že i když nám ušoun je v patách, tak ti dva nejsou spolu ve spojení?"

„Řekněme spíš, že doufám. Jak to mám vědět?"

„Prostě a jednoduše nevíme nic."

„Přesně tak."

„Začíná mi to lízt na mozek." „To vím. A pomůže nám to nějak?" „Ne, ale doufal jsem, že se budeš se mnou aspoň hádat."

Nestydatě se na mě zašklebil a já se musel smát. Nevím, jak to Bully dělá, ale dělá to dobře.

Fen-Qast.

Taštermanovi se ulevilo, když se mohl vrátit ke své práci. Nikdo si jeho nepřítomnosti zřejmě nevšiml.

Později se ještě několikrát vytratil za černými pasažéry, ale žádnou zvláštní novinku jim nepřinesl. Potom za nimi chodil stále řidčeji.

Let se zvolna chýlil ke konci a Fen-Qast už nebyl tolik opatrný.

Už se na lodi cítil doma a v bezpečí. Protože většinou pracoval sám a byl řízen přímo Ogondorem, měl pocit, že má postavení zajištěno.

O to víc ho zděsilo, když se jednou při pauze za ním dostavil Gerš-Ner a sdělil mu, že s ním chce Ogondor mluvit.

„Se mnou?" divil se technik. „No dobře, chtěl jsem si jen chvilku odpočinout a pak..."

„Ne, hned teď," nenechal ho Gerš-Ner domluvit.

„Je to tak důležité?"

„Velice. Mám tě k němu okamžitě přivést."

„A o co jde?"

„Nemám zdání."

Fen-Qasta to spíš zmátlo, než zneklidnilo. Možná se zase porouchal nějaký důležitější systém a Ogondor ho chce instruovat přímo, bez prostředníka, aby nedošlo k nějaké chybě. Ale co by to mohlo být, že za ním musí ihned!

„Doufám, že to není nic vážného s lodí," dumal cestou na můstek.

„To si nemyslím," odpověděl Gerš-Ner. „To bych musel vědět. Řekl bych, že jde spíš o tebe."

„O mě?"

Ted' Fen-Qast zpozorněl.

Bylo sice možné, že ho chce Ogondor pochválit, ale tomu příliš nevěřil. Křehké božstvo nevypadalo na to, že by se posádkou nějak zvlášť zabývalo. Byl u něj jednou, protože jako nováček prokázal jisté schopnosti, ale teď byla jeho dobrá práce už jen rutinou a prostě se předpokládala.

Ale oč by se pak mohlo jednat? Že by při poslední opravě něco zkazil?

Jak se má na rozhovor připravit? Nač se má připravit? Kdyby mu jen Gerš-Ner řekl víc!

Ale ten patrně skutečně nic nevěděl, nebo nechtěl říct. Ze všech členů posádky se dal Gerš-Ner prokouknout nejhůř. I on velice účinně nasazoval mediátory.

Cesta na můstek mu připadala nekonečná, protože Gerš-Ner nijak nespěchal, ostatně nikdy se nepohyboval rychle. Dělá to schválně, aby ho ještě víc zneklidnil? Anebo mu dává příležitost se připravit?

Cím výš vystupovali, tím více Taštermanů potkávali a každý se tvářil velice zaměstnaně. Nikdo se o ně nestaral, nikdo na ně nepromluvil, nezastavil se s nimi. Ostatně proč?

Fen-Qast byl stále neklidnější a ostře vnímal své okolí. Registroval každíčkou stopu v bahně, každou biochemickou změnu, ale vše v mezích normálu. Nikdo se o něj nezajímal.

Tak co Ogondor po něm chce?

„A jsme tady," pravil Gerš-Ner. „Ogondor tě očekává na můstku."

Na můstku to vypadalo jako jindy. Taštermani se činili u všelijakých přístrojů,

lokátorů, vysílaček a řídicích systémů. Nikdo si Fen-Qasta nevšímal, ani ho snad nezaregistrovali.

FenQast věděl proč. Brzy vstoupí do Pentrického mračna. Dva týdny uplynuly a dorazili k cíli přesně podle plánu.

A co když má dávat pozor na tranzitní box? Ale ne, na něj nebyl Školený. Ví o něm jen to, že díky jemu se dá vstoupit do Pentrického mračna, nic víc.

Byl napjatý. Konečně si ho velitel všiml.

Ogondor seděl v lehkém křesílku zkonstruovaném speciálně pro něj, bylo pojízdné a pérování vyrovnávalo každý tvrdší náraz.

Když Gerš-Ner s Fen-Qastem vstoupili, zabýval se zrovna nějakými údaji na obrazovce. Teprve po drahé chvíli otočil křeslo.

„Děkuji, Gerš-Nere. Můžeš zase jít. A ty, Fen-Qaste, jistě víš, proč jsem si tě dal zavolat."

„Lituji," odpověděl Tašterman, „ale nemám sebemenší tušení."

„To je skutečně politováníhodné, protože jsem od tebe očekával vysvětlení."

„Jestliže jde o moji práci..."

„Ovšemže. V posledních týdnech jsi svou práci nepochopitelně několikrát zanedbal a vrátil ses ke svým povinnostem později."

„Vždy jsem se snažil, abych pracoval co nejlépe. Možná nemám ještě dostatek zkušeností..."

„Nemluvím o výkonu tvé práce," přerušil ho netrpělivě Ogondor. „Mluvím o tom, žes ji neplnil v termínu. Co jsi v té době dělal?"

„V jaké době?"

„V době mezi splněním jednoho úkolu a zahájením druhého, Fen-Qaste!"

Fen-Qast cítil, jak se ho začíná zmocňovat panika, a přál si, aby to byl jen sen, ze kterého se probudí. V horší situa-

ci byl pouze jednou, a to když ztratil svůj tas. To se však nemusel zodpovídat před nějakým pánem a velitelem.

„Já totiž občas přetáhnu přestávku, tak trošku..."

„O tom nemluvím! Mluvím o tvých častých výletech po lodi, o tom, že někam mizíš, když opustíš nějaké místo a než nastoupíš na jiné. Očekávám od tebe informaci, kam jsi šel a co jsi tam dělal! Ted' hned!"

Takže se to stalo. Vědí všechno. Nějak na to přišli, všimli si toho.

To je konec.

Odhalili ho, vyřídili, jednou provždy.

Svět kolem Fen-Qasta potemněl a mrazil.

9.

Cena kašpěchu.

„To neslyšíš moje rozkazy?" dral se mu do mysli jakýsi hlas. Zvolna se vzpamatovával.

Ale ano, slyšel je a věděl, že musí uposlechnout.

Jinak by zpochybnil celý národ a mohlo by se stát, že by pak už nikdo služby Taštermanů nechtěl.

Nejvyšším cílem všech Taštermanů je plnit rozkazy. Zato se jim dostává ochrany a bezpečí a dlouhého života.

Nepřísluší jim, aby se ptali na smysl rozkazů, nebo o nich dokonce pochybovali.

Jestliže by Taštermani začali pochybovat o jiných, pak by vlastně nepotřebovali nikoho, kdo by se o ně staral. Nadále by museli rozhodovat o všem sami, a to během krátkého a nesmyslného života.

Ale jak to, že Fen-Qast nyní mlčí?

Na můstku zavládlo ticho jako v kostele. Gerš-Ner odešel od své práce a znovu se postavil vedle Ogondora. Nechápal, co se tady děje.

Fen-Qast si uvědomoval, že ho sledují i ostatní.

Věděl však, že s tím nic nenadělá. Byl v situaci, jakou si nikdo z jeho druhů nedokázal představit ani ve snu.

Nikdo z nich nikdy nesloužil dvěma různým pánům současně.

Fen-Qast zatím příliš neuvažoval nad tím, že by se tak mohl dostat do konfliktu. Spoléhal na svou Šikovnost a nepočítal s tím, že ho někdo tak bedlivě sleduje.

Zřejmě však za ním nikdo nechodil, protože k tomu nedal Ogondor rozkaz. To znamenalo, že na Perryho Rhodana a ty ostatní ještě nepřišli.

Fen-Qast nevěděl, co by si měl přát. Na jednu stranu nebylo ještě všechno ztraceno, protože nápadné bylo jenom jeho mizení, ale nic se o něm nevědělo. Na druhou stranu by konflikt pro něj velice rychle skončil, kdyby je někdo jiný odhalil jako černé pasažéry. Tím by se všechno vysvětlilo. Byl by sice diskreditován, ale zřejmě by se z toho dokázal vykroutit pomocí mediátorů a možná i s Rhodanovým přispěním.

Nyní však musel čelit faktům, ne nějakým možnostem. Někdo jeho podivné chování nahlásil křehkému božstvu a žádal o rozkaz, jak má postupovat dál.

Křehké božstvo si ho proto k sobě povolalo a chtělo vysvětlení.

Jenže on je dát nemůže!

Dostal od Perryho Rhodana naprosto "jasný rozkaz, že je za žádných okolností nesmí prozradit. Tudíž o nich mluvit nemohl.

Ale zároveň se nesměl protivit Ogon-dorovu jednoznačnému a jasně formulovanému rozkazu. On je kapitán lodi a Fen-Qast jako člen posádky je pod jeho velením. Je ostatně podřízen každému, protože se dostal na nejnižší místo v hierarchii.

„No tak už mluv," osopil se na něj Gerš-Ner. „Co to s tebou je? Zbláznil ses?"

Na Taš-termu se občas vyskytovali pomatení, kteří měli naprosto rozházené hormony, buď vlivem nějaké jedovaté rostliny, nebo otravou způsobenou chybnou funkcí jemmgenu. Takoví pomatenci pak chtěli žít buď o samotě, nebo si o všem rozhodovat sami. Zpravidla velice rychle spotřebovali všechnu kašpěchu a bídne zemřeli. Stalo se Fen-Qastovi z toho šoku něco podobného?

Nedokázal promluvit, stál tam jako ochromený. Cítil zoufalé nutkání, aby uposlechl Ogondorův rozkaz, ale nedokázal to: šok byl příliš velký.

Ogondor s Gerš-Nerem střídavě mluvili na ochromeného Fen-Qasta, ale odpověď z něj nedostali. Jeho školitel nedokázal zjistit, jestli se Fen-Qast vědomě vzpírá rozkazu nebo jestli je skutečně v šoku.

Mediátory, které Tašterman nadále vylučoval na svou obranu, vytvářely pouze zmatek. Ustavičně se měnily a jejich účinek se vzájemně vyrušoval.

Gerš-Ner se na Fen-Qasta pokoušel zapůsobit svými mediátory, ale na techniku nestačil.

„To jasně svědčí o tom, že je vinen," řekl křehkému božstvu.

„O tom jsem nikdy nepochyboval," odvětil Ogondor nevrle. „Ale rád bych věděl, kam chodil a co tam dělal. Proč ho nikdo nesledoval?"

„Nikdo nedostal rozkaz, kapitáne," odpověděl Gerš-Ner klidně. „Ostatním to zřejmě nepřipadalo nijak důležité, neboť jsem dostal hlášení teprve teď, když Fen-Qast zas jednou přišel příliš pozdě. To hlášení jsem postoupil tobě, ale víc jsem o něm neuvažoval. Nepřipadalo mi to zas tak důležité. Tady na palubě toho nemůže moc nadělat."

„Nic o něm nevíš."

„Stejně jako o kterémkoli členovi posádky. Taštermani vykonávají pouze svou práci, nic víc. Nikdy bychom se nepouštěli do ničeho, co by nám zkrátilo život."

„Tak co tedy mohl dělat? Když už neodpovídá, tak aspoň zapřemýšlej ty."

„Nemám sebemenší představu, veliteli. Já nevím. Myslím si, že se naprosto obyčejně pomátl. Jednou mi vyprávěl, že se na Taš-Termu musel nějaký čas protloukat sám. Zřejmě se to na něm podepsalo."

„Ne, tím to nebude," odporoval mu velitel. „Fen-Qast pracuje pečlivě, je inteligentní a zručný. Kdyby se pomátl, muselo by se to na jeho chování projevit, ale já na něm nic neobvyklého nevidím. Za tím bude něco úplně jiného, a já na to musím přijít. To prostě nejde, aby se na palubě mé lodi dělo něco, o čem bych nevěděl."

„Co by to mohlo být?"

„To mi má říct on!"

Ogondor definitivně ztratil trpělivost a zasypával Fen-Qasta rozkazy, aby už konečně promluvil.

Bylo to nepochopitelné, prostě zázrak, ale Fen-Qast odolal. Dostal se už zatím z šoku a chápal, co se kolem něj děje a v jakém je nebezpečí. A do jakého bezvýhodného konfliktu se dostal. Zkrátka, odpovědět nesmí.

Stálo ho to spoustu kašpěchu, to si uvědomoval. Nic jiného mu však nezbývalo. Dokázal tak s nesmírnými ztrátami odolávat rozkazu křehkého božstva a dál mlčet.

Bylo to dvojí zatížení. Navíc se totiž musel bránit před Gerš-Nerovými neuronálními mediátory a neutralizovat je.

Vyslat své mediátory na Gerš-Nera si netroufal. Bylo by to příliš nápadné.

Toto dvojí zatížení ho však velice vyčerpávalo. Litoval, že kdy opouštěl Taš-Term. Ani jako samotář by se nikdy nedostal do takového stresu, nikdy by nespotořeboval najednou tolik kašphechu. . .

Ne, to není pravda. Fen-Qast velice dobře věděl, že sám by v bažinách dlouho nepřežil. Ted' už by byl jistě dávno po smrti.

Ale stál ten konflikt za to? O kolik mu ukrátil život?

„Veliteli, máme před sebou poslední tranzici,“ ozval se najednou někdo od systémového řízení.

Situace se trochu zklidnila, zbytek posádky se vrátil ke své práci.

„Vrátíme se k tomu později,“ osopil se Ogondor na Fen-Qasta. „Ale zatím zůstaň tady u mě, abych tě měl na očích. A radím ti, abys mi odpověděl.“ Na ta slova obrátil pozornost k řízení, „í.

Gerš-Ner toho využil a přistoupil blíž k Fen-Qastovi.

„Radím ti, abys mu odpověděl,“ zašeptal. „Chceš dát všanc pověst všech Taštermanů? Co tě to napadlo? Co může být tak důležité, že ohrožuješ nejen sebe, ale nás všechny. Já si myslím, že ses naprosto zbláznil.“

Fen-Qast na to pochopitelně nic neřekl. Když od něj Gerš-Ner odešel, ulevilo se mu. Byl rád, že momentálně nemá nic na práci, protože musel co nejrychleji snížit spotřebu kašphechu.

Zatímco přípravy na poslední tranzici běžely na plné obrátky, měl Fen-Qast čas uvažovat. Tohle uvažování ho však teprve dostalo na samý pokraj šílenství. Ať

přemýšlel, jak přemýšlel, nenacházel východisko. Jeho neschopnost něco rozhodnout vyhnala spotřebu kašphechu nepříjemně vysoko.

Nemohl a nesměl Perryho Rhodana prozradit. Ale zároveň věděl, že další výslech nevydrží. Už ted' byl na pokraji sil. Byl tak zoufalý, že nevěděl kudy kam. Napadlo ho, že by měl utéct, jenže kam? K černým pasažérům? Ne, to v žádném případě. Ogondor by za ním určitě někoho poslal a brzy by je našli. Pak by ta spotřeba kašphechu neměla absolutně smysl.

Gerš-Ner má pravdu, pomalu šílí. Myšlenky se mu točí v šíleném kruhu. Míchají se, pletou se do sebe a spojují se s naprosto šílenými představami.

Během několika vteřin se mu promítl celý život a on přitom zoufale hledal nějaké východisko.

Dostal se kdy nějaký Tašterman do podobné situace? Ne, to určitě ne. Nikdy! Něco takového by se jistě uchovalo v paměti jako odstrašující příklad pro celý národ.

Jeho národ.

Málem se mu točila hlava, když si představil, jaké důsledky bude jeho chování mít. Nešlo mu o Čest, protože o něco takového se Taštermani nestarali, ale o vědomí, že bídně selhal a přivolał zánik svého národa.

Galorňané třeba už nikdy Taštermany nepověří úkoly a nebudou je chránit a ten pohodlný život bude tentam a to i pro Fen-Qasta, i kdyby žil sebevíc dlouho!

Ne, tak daleko to dojít rozhodně nesmí.

Ale východisko tu nebylo, i kdyby spotřeboval veškerý kašphech.

Když se znovu nad tímto poznatkem zamyslel, něco mu v mozku vynechalo a způsobilo to zkrat.

Vedení se ujal instinkt jako prve na Tas-termu, kdy jen taktak unikl před plazivým mechem...

Jemmgenny vytvářely substanci, která by měla Ogondora obrát o všechny duševní síly. Bylo to relativně snadné, protože už dávno jeho minerální podstatu analyzoval na základě biochemických stop.

Byla to jediná možnost. Křehká bytost se ho nesmí už na nic ptát. A tím bude po konfliktu!

Fen-Qast už nemyslel, pouze instinktivně jednal. Cítil, jak se mu jemmgenny naplňují onou látkou.

Pohyboval se, což nebylo nikomu nápadné. Ostatně bylo krátce před tranzicí. Musel si vyhledat nějaké místo.

Vedle Ogondora bylo prázdné sedátko.

Křehké božstvo si ho nevšímal, bylo příliš zaměstnáno řízením lodi.

Fen-Qast už měl jemmgenny nacené k prasknutí.

Byl dost blízko u Ogondora a dost daleko od ostatních. Každý se plně soustředil na svou práci a nevšímal si ho.

Tlak jemmgenu ho přinutil jednat. Vystříkal látku Ogondorovým směrem, tak dlouho stříkal, až se jemmgenny vyprázdnily. Nikdo si toho nevšímal, ani křehké božstvo.

Prach byl tak jemnoučký, že se vmžiku rozptýlil. Ale cíle dosáhl...

Ogondor spustil tranzitní box a HOGOBANDEN krátce nato přešel do tranzice.

Fen-Qast si už na ta muka relativně zvykl, ale tentokrát mu dávala tranzice zabrat, protože byl příliš vyčerpaný debatou s Ogondorem a následnou obranou.

Ale byl dostatečně při smyslech na to, aby sledoval onen velký zázrak.

O vesmíru toho příliš nevěděl. Z hypnoškolení se dozvěděl pouze všeobecné základy. Takový pohled a takový zmatek si proto nikdy nepředstavoval.

Obrazovky lokátorů ukazovaly hvězdný prostor o vnitřním průměru osmi světelných týdnů. V něm se nacházela dvojhvězda tvořená žlutou hvězdou typu Slunce a bílým trpaslíkem.

Navíc tam bylo nepřehledné množství planet, planetek, asteroidů, obrovských stanic. Už jen těch větších objektů musela být přinejmenším stovka.

Fen-Qasta to tak okouzlo, že na okamžik zapomněl na svou ožehavou situaci. Natolik ho ten pohled zaujal, že si ani neuvědomil vzrušení, jaké náhle na můstku propuklo.

Jen nejasně si uvědomoval, že se zapnula vysílačka.

Zdravil je naprosto cizí hlas: „Helter Baaken zdraví HOGOB ANDEN a doufá, že let proběhl podle plánu.”

Fen-Qast stále ještě nevěděl, jestli je Helter Baaken nějaké místo nebo osoba, ale příliš ho to nezajímalo.

„Hlášení prosím!” opakovala vzdálená stanice.

Tato výzva platila Ogondorovi, křehkému božstvu HOGOBANDENU.

Jenže Ogondor se ani nehnul.

Po třetí výzvě Taštermani znervózněli.

Jako první přistoupil ke svému veliteli Gerš-Ner a oslovil jej. Opatrně vysunul paži a jemně se dotkl citlivého drátěného pletiva.

„Nereaguje,” řekl zděšeně.

Ogondor jako by se změnil v minerální sloup. Nehýbal se, jedinou reakcí nedával najevo, že ještě myslí.

Nikdo si nedokázal vysvětlit, co se to s ním tak najednou stalo.

Jenom Fen-Qast. Velice dobře to věděl a měl strach sám ze sebe.

Patrně jako první Tašterman zabil křehké božstvo...

V té chvíli přišel Ogondor kompletně o paměť i o rozum. Nezvratně.

Dýchal, to ano, základní tělesné funkce mu zůstaly uchovány. Ale ne na dlouho, potom vypovědí i ony, jakmile spotřebuje zbytek energie a akumulární orgán se už nebude nabíjet.

Naštěstí se Fen-Qasta nikdo na nic neptal. Jako by na něj všichni zapomněli. Kdyby však přiznal barvu, neměl by už sílu na nějaký úhybný manévř, tvorbu mediátorů nebo vymyšlení lží.

Ale protože se o něj nikdo nezajímal, zůstala tato událost už navždy záhadou.

Nepřemýšlel o tom, přikázal si a potlačil myšlenky hluboko do nitra.

Jednal instinktivně jako zvíře zahnané do úzkých. Nechtěl Ogondora zabít, vlastně si ani neuvědomoval, jakou strašlivou zbraň použil. A tak to mělo zůstat, něco takového se už nikdy nesmí stát.

Navíc tu byl úplně nový problém. Stanice nebo osoba jménem Helter Baaken opakovala výzvu stále neklidněji.

Nikdo neodpovídal, nikdo se neujímal iniciativy.

Fen-Qast stál stranou, na můstku zatím propukla panika a jeden mluvil přes druhého.

„Co máme dělat?”

„Proč Ogondor nemluví?”

„Kapitán musí odpovědět.”

„Někdo musí dát rozkazy.”

„Helter Baaken čeká.”

„Je třeba upravit kurz!”

Na ta slova všichni zmlkli.

HOGOBANDEN byl momentálně neovládaný vrak, který směřoval ke žlutému slunci a do hodiny v něm shoří!

Fen-Qast stál dál celý ohromený a jeho druzi zmateně pobíhali. Nikdo z nich nebyl ochoten převzít odpovědnost, každý chtěl rozhodnutí přesunout na druhého. Dva či tři zápolili v rozhodovacím boji, ale jen chvíli, protože nikdo nehodlal obětovat tak drahocenný kašpdech. Vždyť právě kvůli tomu se dali najmout na loď. Tohle musí udělat někdo jiný, oni ne.

Zřejmě by ani nedokázali loď samostatně řídit. Jistě, brzy by se to naučili, ale pak by už mohlo být pozdě.

Aby se nedostali do rozhodovací nouze, postupně opustili můstek a ponechali loď samu sobě.

Fen-Qast odcházel jako poslední.

10.

Čekání,

(23. březen 1289 NGL).

Však on už někdo HOGOBANDEN zachrání.

Tento pocit se táhl bažinami celého sektoru. Fen-Qast si to uvědomoval s každým krokem, kterým se vzdaloval od můstku.

Taštermani neměli strach. Obavy z rozhodování, kterým by spotřebovali příliš kašpdechu, byly větší než realita žhavého slunce, k němuž se HOGOBANDEN pomalu, ale jistě blížil.

Posádka se rozmístila všude, na ubikacích, v kantýnách, po chodbách jenom ne tam, kde vlastně být měla.

Zpráva o Ogondorově záhadné smrti se roznesla po celé lodi. Nikdo nepřemýšlel nad tím, jak k tomu mohlo tak náhle dojít, na Taštermu neměli nic, co by jen připomínalo policii.

To by přece vyžadovalo namáhavé rozhodování.

Nehledě na to, že Taštermani zpravidla nepáchali zločiny, pokud zrovna nezešíleli.

Fen-Qast si mohl být jistý, že to nikdo nebude vyšetřovat. Navíc neexistovala stopa, která by k němu vedla.

Koho by přece napadlo, že nějaký Tašterman dokáže napadnout velitelskou moc, křehké božstvo...
Sám nechápal, co se to stalo. Tyto události měl jakoby zastřeny mlhou. 'Věděl jen, že nepříjemné dotazy skončily a že ani Gerš-Nera nenapadne, aby se znovu zabýval jeho podivnými Činnostmi. Jednak ho to nebude zajímat, jednak k čemu by mu to bylo?
Lodi nyní nikdo nevelel. Posádka neměla co na práci. Ztratila zájem a už o nic nedbala.
Fen-Qast byl jediný, který se po lodi pohyboval ještě s nějakým cílem. Když teď ztratil jednoho velitele, musí se co nejdřív dostat k druhému.
Právě se rozhodl.

Reginald Bull.

Podle Fen-Qasta jsme měli být brzo u cíle, proto jsme Perry, A-Caliform a já vyrazili na plošině do centrály. Califormovi lidé zůstali na původním místě, jsou stejně jako dříve apatičtí a jen hořekují nad svým osudem. Náčelníkovi klanu se sice nevede nejlíp, ale dává se dohromady.
Ještě mu pořád zbylo dost bývalého charismatu. A-Califorma jen tak někdo do kolen nedostane.
Už jsme se dokonce srovnali s jídlem. Je to nouzový, ale aspoň se už nemusím hrozit toho, co mi podá. Nesvíjí se to ani mě to neovíví nějakými chapadly, aby mi to uniklo z úst.
Perry všechny obrazovky přepnul na příjem a seznamuje se se systémy. Obraz je sice mizerný, protože tenhle systém je určen vlastně jen pro nakládání a vykládání. Ale pořád lepší než nic.
Ruce se mu už zhojily, na lezecký výkon mu zbude jako památka jen několik jizviček.
I jinak se dostal do staré formy.
Fen-Qast povídal, že do cíle to trvá čtrnáct dní letu. No jo, čtrnáct dní, ale podle čeho je měří? Palubního času? Tašterského? Galorského?
To je jedno, Doufám, že jsme času neztratili nebo nepromarnili příliš.
Jakpak je asi Alaskovi? Je to už tak dávno, co jsme vstoupili na Most a pak ho ztratili...
„Nějak jsi se zasněl," řekl dobromyslně Perry.
Má nepřítomnost duchem ho zřejmě musí jindy štvát, stejně jako mě štvě jeho dumání.
„Proč myslíš?"
Pousmál se. „Vypadal jsi poněkud, jak bych to řekl, zasněně, ještě před chvílí. Myslel jsi na někoho určitého?"
„Ne, jenom na dobrý jídlo..."
„A na pár artyčoků pro Guckyho?"
„Proč ne."
Co já bych dal za to, kdyby ten prťavý, plyšový ušatec byl s námi a zaplavoval nás drzími připomínkami.
Ukázal na mé vpadlé břicho. „Ale docela ti sluší."
„Co ty víš o jídle," vzdychl jsem si.
A v té chvíli nastala tranzice.
„Doufejme, že byla skutečně poslední!" řekl jsem.
Už jsem si na to zvykl a taky nejsem už tak slabý, aby mi z ní bylo špatně. Ale přece, jen toho začínám mít dost.
„Asi ano," ozval se A-Caliform od řízení a ukázal na obrazovky. „Jen se podívejte."
„Dostali jsme se do Pentrického mračna!" zajásal Perry.
„To ano, ale bohužel není nic vidět," zavrčel jsem.
Přece jen jakýsi rozmazaný obraz jsme dostali. Vidíme v tom cosi jako žlutobílou dvojhvězdu.
Jsme tady.
„Poslechneme si, co si povídají," zabručel Perry a sahal po tlačítkách.
Zaslechli jsme Heltera Baakena, stanici nebo osobu. To je teď jedno, však to časem zjistíme.
„To je ale zvláštní," řekl pak Perry a zamračil se.
„Co je zvláštní?" zeptali jsme se s A-Califormem skoro současně.
„Ogondor neodpovídá."
To je vážně podivný. Ale možná si právě hodil dvacet, u těchto podivných bytostí jeden nikdy neví.
Helter Baaken znovu žádá odpověď, ale nikdo mu neodpovídá.
„Tohle nechápu," zabručel jsem. „Jestliže Ogondor nemůže odpovědět, proč za něj neodpoví nějaký Tašterman? Někdo z nich přece musí umět s vysílačkou zacházet."
Výzvy jsou stále naléhavější a pak přijde varování, při kterém se všichni na sebe podíváme:
Pozor, HOGOB ANDENE. Jestliže nezměníte kurz, do hodiny spadnete do slunce. Okamžitě opravte kurz a zapněte příjem. Pokud není něco v pořádku, vyšlete nouzový signál!"
„No potěš pámbů!" povídám. „Jak se to říká? Hodně kuchařů zkazí kaši. Možná se právě hádají, kdo z nich má převzít velení."
„Co se mohlo Ogondorovi stát?" dumá A-Caliform „Proč nikdo nic nedělá? To je jim jedno, co se s nimi stane?"
Perry vypadal poněkud zneklidněně. „Určitě ne. Přirozený pud zachovy mají Taštermani velice silný, protože se

věčně strachují o to, že jim ubude ten životně důležitý hormon."

Náhle mě něco napadlo a vůbec se mi to nelíbilo.

„No právě, Perry. Tím jsou prakticky odsouzeni k nečinnosti."

„Myslíš, že vzhledem k hrozícímu nebezpečí nic nepodniknou?"

„No jasně. Právě proto! Je to něco úplně jiného než se protloukat bažinami a bojovat s nějakým zvířetem nebo rostlinou. Tam reagují instinktivně a používají mediátory. Tady ale nemůžou." Bezradně jsem pokrčil rameny.

„Tady se musí rozhodnout, co máj dělat, jak to máj udělat a kdo to má udělat. Navíc je jich moc. Každý chce šoupnout černýho Petra tomu druhýmu, aby nemusel převzít odpovědnost. Znáš to přece, ne? Proč. zrovna já? A to potáhnou až do extrému."

„To ale znamená i naši smrt. A to se mi nelíbí, Reginalde Bulle," zavrčel A-Caliform. „Neletěl jsem tak daleko a nevyváží jsem smrti jen proto, abych se kvůli nečinnosti druhých upekl."

„Takže co navrhuje?" zeptal se Perry. Krátce jsme se na sebe s A-Califormem podívali.

„Vpadnout na můstek?" zeptal jsem se opatrně.

Perry přikývl. „Přesně na to jsem myslel, ale to už bohužel nestihneme. Tahle loď je velická a nevyznáme se v ní. Je mi celkem jedno, že se tak prozradíme, ale mám strach, že to bude zbytečné."

„V tom případě bychom se měli poohlédnout po nějakém člunu," navrhl jsem.

„To mi připadá rozumnější," souhlasil Perry.

„Taky jsem pro," přidal se A-Caliform. „Vyzvedneme si ještě jednu plošinu, naložíme naše lidi a jde se hledat."

A v té chvíli jsme zaslechli Fen-Qastův hlas.

„Perry Rhodane, jsi tady?" Perry vyskočil a podíval se k šachtě.

„Tady, Fen-Qaste!"

A už je ten špalek u nás. Bohužel nepoznám, jestli je rozrušený nebo ne, ale určitě to něco znamená, když se tady ukázal zrovna teď.

„Co se stalo, Fen-Qaste?" zeptal se ho rovnou Perry.

„Moc se toho stalo. A hlavně, zabil jsem velitele."

Tím nám všem vyrazil dech.

„Přišel mi na stopu," pokračoval Fen-Qast. „Chtěl vědět, kam to pořád chodím. Nezbyvalo mi nic jiného, musel jsem se vyhnout výslechu. A tak jsem mu mediátorem zničil rozum. Stalo se to spíš... instinktivně, z paniky, a nedokážu přesně vysvětlit, jak jsem to udělal. Ale protože něco takového se ještě nestalo a protože je teď na lodi stejně zmatek, nikdo si jeho smrt nedokáže vysvětlit. Látka je už neprokazatelná, už dávno se odbourala. Budou si patrně myslet, že umřel věkem..."

„Takže jsem tušil správně," ozval jsem se. Bohužel, dodal jsem si v duchu. Protože pak souhlasí i ty moje nejčernější předtuchy.

Což mi Fen-Qast okamžitě potvrdil.

„Velitel ještě stačil provést poslední tranzici, ale když se ozvala vysílačka, byl už duševně mrtev. Už neopravil kurz, a proto se brzo zřítíme do slunce."

„A proč s tím něco neděláte?" otázal se přísně Perry.

„Ono to nejde," odpověděl klidně Fen-Qast. „Všichni odešli z můstku a já sám nic udělat nedokážu. Ani už na to nemám sílu. Ten výslech a produkce látky mě vyčerpaly. Proto chci s tebou mluvit, Perry Rhodane. Obávám se, že tady v Pentrickém mračnu budete mít jako cizinci ještě větší potíže. Ostatně ani nevím, co máte v úmyslu." Jeho gestikulaci neznám, ale řekl bych, že je poněkud bezradnej.

„Na příkladu Ogondora jsem zjistil, kam až to může vést. Způsobil jsem smrt druhého, a k tomu ještě velitele! Já sám jsem tím spotřeboval tři procenta kašphechu, tedy skoro třicet procent toho, kolik se mi zatím podařilo ušetřit. To je pro mě velice negativní bilance. Jestli s vámi zůstanu, zkracuji si život."

„Rozumím," řekl zvolna Perry. „Chtěl bys, abychom tě propustili ze služeb."

„Přesně tak. Myslím, že na tom budu lip, když si odlétám deset letů a pak se nechám vysadit na nějakém světě, kde budu moci nastoupit do služby k někomu jinému. K někomu, kdo tam patří a nebude mít příliš vysoké požadavky."

„To chápu." Perry přikývl, a dokonce se pousmál. „Přesto jsi nám prokázal dobré služby a zachránil jsi nám život. My jsme ti za to vděční, Fen-Qast. Ale jednu laskavost bys nám ještě mohl prokázat. Je tady nějaký hangár se záchrannými Čluny?"

Fen-Qast si dával s odpovědí chvíli na čas, zřejmě přemýšlel.

„Pokud ano, pak ve spodní části nákladového sektoru," odpověděl. „Nic o tom nevím. K něčemu takovému patrně ještě nedošlo."

„Ale co budete vy Taštermani teď dělat?" zeptal se nevěřicně A-Caliform.

„Nic," dostalo se mu prosté odpovědi. „Budeme zachráněni. Galorňani tak vzácný náklad přece neobětují. Rozhodnou za nás a nikdo nepromarní ani trošku kašphechu."

S tím se s námi rozloučil a odešel. Jistě se už nikdy nevrátí.

„Ono není marné, že nás opustil," povídám. „Byl by pro nás přítěží, je příliš nepružnej." „Je takový, jaký je," opravil mě Perry Rhodan. „A docela dobře ho chápu, když kvůli nám provedl něco tak zoufalého a nechtěně

někoho zabil."

„Ale máme tu teď otázku. Co uděláme?" zajímal se A-Caliform. „Nemůžeme se jen tak naslepo vydat někam dolů. To je stejně nesmyslné jako pokus dostat se na můstek. A tu důvěru Taštermanů, že je někdo zachrání, nedokážu tak docela sdílet."

„Je to blbá situace," poznamenal jsem.

Jako by mě nakazil Fen-Qastův optimismus. Nebojím se, i když se to žluté slunce na obrazovce přibližuje a zvětšuje-

„Můžeme se ještě odtud pokusit získat přípoj na centrální systém," řekl Perry. „Tohle stanoviště přece nemůže být naprosto samostatné."

„Stejně je zvláštní, že Ogondor nepřišel na to, co tady děláme," napadlo mě.

„Asi si toho nevšiml," zabručel Perry a zabýval se systémem. „Asi si Fen-Qastova chování všiml teprve teď. Takže se na to podíváme."

„Už není třeba, Perry Rhodane," přerušil ho A-Caliform a ukázal na obrazovku. „Koukej!"

A vskutku! Z hyperprostoru před HGOBANDENEM se materializovalo šest vejčitých lodí dlouhých 550 metrů. Jsou to zcela jasně galornské lodě a jsou od nás už jen deset světelných sekund!

A hned nato vidíme, jak byl optimismus Taštermanů oprávněný. Tažným paprskem nás zbrzdili a vyvedli z nebezpečného kurzu.

HGOBANDEN se ještě ani nezastavil a už z jednoho vejce vyletěl osmatřicetimetrový člun a mířil přímo k nám.

„Prima," povídám. „A jsme z toho i v tom!"

Susan Schwartzová MEZI DVĚMA PÁNY

Thoregon, sv. 44 (Perry Rhodan 1843)

Z německého originálu Zwischen zwei Herren, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rasiattu roku 1996, přeložil Hugo Bokvas,

Vydal jako svou třítisící sto jedenáctou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl EKON, družstvo, Srážná 17, 586 01 Jihlava.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.